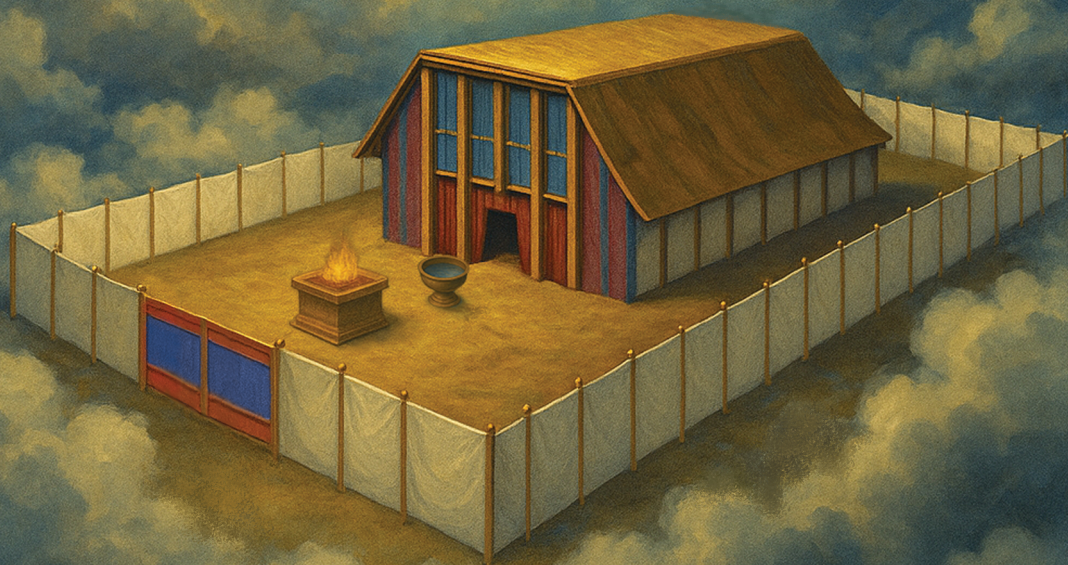

ТОГАВА СВЕТИЛИЩЕТО ЩЕ СЕ ОЧИСТИ

Доналд Шорт

Доналд Кар Шорт

ТОГАВА СВЕТИЛИЩЕТО ЩЕ СЕ ОЧИСТИ

Отличителна вест за адвентистите
във времето на края

fatheroflove-bulgaria.com

Посветено

*НА ЦЪРКВАТА НА ОСТАТЪКА,
за да изпълни Божественото си призвание*

Съдържание

Предговор	4
-----------------	---

Глава 1

ЕДНО ИЗСЛЕДВАНЕ ЗА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН.....	6
--	---

Авраамов род ли сме?	10
----------------------------	----

Какво трябва да правят чадата на Авраам?	13
--	----

Глава 2

МОЖЕМ ЛИ ДА ВИДИМ СЕБЕ СИ В ИСТОРИЯТА? .	15
--	----

Разочарованието	18
-----------------------	----

Как Кросиър е видял светлината	21
--------------------------------------	----

Глава 3

КОЛКО ДЪЛГО ШЕ НИ ЧАКА ИСТОРИЯТА?	28
---	----

Колко чисто е „очистеното“?	31
-----------------------------------	----

Заблудението има дълга история	34
--------------------------------------	----

Объркването от XIX-XX в.....	36
------------------------------	----

Глава 4

ВРЕМЕ Е ДА СЕ ОСЪЗНАЕМ	39
------------------------------	----

Църквата има уникално място	42
-----------------------------------	----

Знае ли църквата своя грях?	43
-----------------------------------	----

Бог иска Неговата църква да познае своя грях	47
--	----

Глава 5

МОЖЕ ЛИ ДОБРИТЕ ХОРА ДА ИМАТ НЕСЪЗНАТЕЛНИ ГРЕХОВЕ.....	50
--	----

Колко дълбоко е погребан грехът	52
---------------------------------------	----

Евангелието може да разкрие погребания грях	55
--	----

Евангелието в светилището	58
Глава 6	
КАКВО Е „ИСТИНСКОТО СВЕТИЛИЩЕ“?.....	62
„Истинското светилище“ и Божествения съвет	65
„Истинското светилище“ и небето	68
„Истинското светилище“ и Христос.....	70
„Истинското светилище“ и църквата	72
„Истинското светилище“ и народа на остатъка.....	75
Глава 7	
ОЧИСТВАНЕТО НА „ИСТИНСКОТО СВЕТИЛИЩЕ“.....	79
Реалните грех и вина.....	82
Записване на греха	87
Реалният грех победен чрез третата ангелска вест.....	91
Истинската цел на евангелието	96
Евангелието разкрито в Божиите синове.....	100
Божие светилище с човешките.....	106
Изследователният съд реабилитиран.....	109
Глава 8	
„ИСТИНСКОТО СВЕТИЛИЩЕ“ И ОСТАТЪКЪТ	112
Остатъкът трябва да расте	114
Остатъкът трябва да мине през „отворената врата“	121
Невестата трябва да бъде зряла жена.....	127
Научните закони доказват закона на живота.....	131
ПОСЛЕСЛОВ	135

Предговор

Няма значение дали си адвентист от седмия ден само от няколко месеца, от няколко години или от много десетилетия истината, която е влязла в сърцето ти още при първото чуване и ти е донесла убеждението, остава истина. Но специалните учения, които отличават тази църква от евангелското християнство, са непрекъснато и все повече и повече атакувани. Разискванията в продължение на около тридесет години, когато се опитвахме да приспособим адвентните вярвания към популярните евангелски концепции чрез различни степени на компромис, са се обърнали сега срещу нас. Няма значение по колко много точки може да се постигне съглашение. Съществува една основа, която е отвъд всякакъв компромис. Наистина, ако „малкият рог“ от книгата на пророк Даниил и дефиницията за Вавилон, така както дадена в Откровението, трябва да бъдат разбрани и приети, ще има две отличителни учения в края на времето – едно от Бога и едно от Сатана. Специфичните истини, които правят адвентистите от седмия ден единно цяло, са били изследвани и признати за такива на съботните конференции от 1848 г. Вярващите, събирали се повече от дванадесет пъти в продължение на две години, дойдоха с всички възможни нюанси на богословски разбирания, след като бяха напуснали популярните църкви. В тази мисловна среда, преди да съществува и един адвентист от седмия ден, се появиха ученията, които ни правят един народ днес. Върху „стълбовете“ или „крайъгълните камъни“ установени там, църквата стои или пада в последната криза. Трите основни Истини, оформили се като отличителни и извън всякакви спорове и компромиси, са:

1. Обвързващите изисквания на закона, който включва седмия ден съботата;
2. Отрицание на безсмъртието на душата – ако душата е безсмъртна, Христос не би могъл да умре и Неговата жертва в спасителния план не може да бъде напълно разбрана чрез старозаветната жертвена система;
3. Делото на първосвещеника в очистването на светилището, което има решително значение за Божия народ на земята.

Докато някои евангелски общества биха приели точка първа и втора като ерес, то на учението за светилището и изследователския съд се гледа като на „нищо повече от едно хитроумно изобретение“, сътворено да спаси от подигравки Милеровата грешка („Списание за християнски изследвания“, 1988 г., стр. 11.). Именно тази трета точка е основа на настоящото изследване, написано в голямата си част през 1958 г., но останало непубликувано досега. Предназначено за адвентисти от седмия ден, то е представено не като полемика в защита на тази истина, а по-скоро като надникване в славната цел и като вътрешно преживяване, като резултат от евангелското очистване от и изкореняването на греха, както и оправдаването на Твореца пред вселената.

Януари, 1990 г.

АВТОРЪТ

Глава 1

ЕДНО ИЗСЛЕДВАНЕ ЗА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН

Ученията, които правят Църквата на адвентистите от седмия ден единно цяло, трябва в крайна сметка да довеждат света до вземането на решение между истината и заблудата. И независимо колко дръзки могат да изглеждат те, трябва да са истинни, иначе църквата няма никакво основание да съществува. Всяка религиозна или благотворителна организация с повече членове и с по-големи финансови възможности от нашите биха могли да постигнат онова, което ние се опитваме да направим – освен ако наистина има нещо дълбоко съществено и особено важно в онова, което изповядваме и което прави нашата отговорност неизмерима. Неуспехът ни като водачи и членове напълно да разберем това Божествено предназначение е причина за нашата несигурност и загриженост поради неприемането ни от света. Вярата ни остава незряла. Нямаме непокатимо убеждение, че истината във вестта, която ни е дадена, трябва да се разнесе по целия свят, за да победи греха и неговите странични резултати. Сигурни сме, че не вярваме в спасението чрез дела, макар твърде често да го практикуваме, а понякога и да го публикуваме в нашите издания. Неуспехът ни и разочарованието ни от „приключването на делото“ произлиза по-скоро от стратегията изработена по човешки съвети, отколкото от дълбокото убеждение за уникалността на истината, която държим. Неохотно вярваме, че евангелието наистина е „сила Божия за спасение“ – спасение от всичките примки на Божия неприятел, а не човешки

съвет, който подхранва емоциите. Задоволяваме се да приемаме популярната теология и като че ли оставаме слепи за основната заблуда, присъща на почти всяко учение на съвременните евангелски църкви. Не е нужно да обсъждаме дали Йоан, писателят на Откровението, говори реално, когато казва: „Падна... Вавилон... и стана свърталище на бесове, обиталище на зли духове и свърталище на всяка нечиста и омразна птица... Всички народи се опиха от виното на нейното блудство“ (Откр. 18:2-3). Този възпиращ вик от Небесата да нямаме дял в греховете на Вавилон не позволява никакъв компромис и съдържа заповед, която не можем да избегнем.

Нашето затруднение е станало вече явно и евангелските църкви долавят непоследователността, съществуваща в собствените ни доктрини и заблуди, които ни правят уязвими.¹ Назовават времето и мястото, когато сме започнали да се отклоняваме от „традиционния адвентизъм (от средата на XIX век“) и посочват на нас и на света, че именно през петдесетте години на века са започнали промените, поради които сме престанали да бъдем „нехристиянски култ“. През шестдесетте години на XX век диалогът с тях ни отвежда в техния лагер, макар няколко адвентни учени силно да се противопоставят на отклонението ни от приемания като традиционен адвентизъм. През 70-те години се оформят следните две различни фракции в Адвентната църква – „традиционна“ и „евангелска“. И след това в 80-те години настъпва по-нататъшна теологична криза в адвентизма. Корените на тази криза могат и трябва да се търсят в книгата „Доктринални въпроси“, издадена през 1957 г.. В нея се отхвърлят някои главни исторически адвентни учения, които сега се класифицират като „традиционни“. Под вли-

1 See: Christian Research Journal, summer 1988, pp. 9-14

яние на това в църквата се развива група, наречена „евангелска“. Членовете ѝ се обединяват около следните главни тезиси:

1) Разбирането на Реформацията за оправдание чрез вяра е юридически акт от страна на Бога, който включва само оправданието;

2) Христос притежава безгрешно естество като Адам преди грехопадането;

3) Събитията от 1844 г. и доктрината за светилището нямат основа в Писанията;

4) Нашата увереност в спасението почива единствено на вменената правда и спазването на заповедите е невъзможно;

5) Елена Г. Вайт е била искрена, истинска християнка; писанията ѝ обаче не са абсолютно достоверни и не трябва да бъдат използвани с доктринален авторитет.

Остава да се види само как евангелските общества ще ни приемат в края. Ще престанем ли да бъдем, по техните определения, „традиционни“ и „отклоняващи се“, „теологично банкрутирали“, с „извратено евангелие“, или пък, както те се надяват, ще се придвижим към „евангелски адвентизъм“ и ще бъдем приети сред тях, без да ни е лепната табелката „култ“? Трябва да посрещнем истината за нашето положение. Но което е по-важно, имаме ли куража и моралната сила да се изправим пред истината и пред чистата праведност? Чувстваме ли своето призвание като обособена общност? Разбираме ли, че съществува космическа борба, която изисква решение; и че това решение не е да накараме повече хора да се заинтересуват от небесните обиталища, но да подготвим хора, които ще пожелаят да стоят здраво за правдата, ако ще и небе-

сата да паднат? Христос стана наш заместник и гарант, за да направи победата ни възможна, независимо от мнението на света.

Богословският стрес в Адвентната църква достига точката на взрива. Понастоящем единството е отстъпило на заден план, а без единство не е възможно Светият Дух да се завърне и да завърши делото, което Небето вече 100 години иска да извърши.

„Традиционният“ и „евангелският адвентизъм“ са в остър конфликт помежду си и е цяла тайна с как успяват да съществуват рамо до рамо в църквата.

Широкият спектър на адвентните доктринални тълкувания е станал причината за слабост и несигурност. Фактът, че сега имаме двойно тълкуване на някои от основните учения на вярата, кара евангелските общества да смятат, че се намираме на тяхна почва, че най-после сме се „образовали богословски“. Станали сме най-сетне „чисти и рафинирани“ и вече сме готови да напуснем „култа“. Дори „27-те основни учения“ могат в някои случаи да бъдат четени така, че да подвеждат и позволяват двойно тълкуване. Затова адвентистите разглеждат сега по два различни начина такива основни учения като:

- оправдание чрез вяра
- човешкото естество на Христос
- сигурността на спасението
- авторитетът на Елена Вайт
- съблюдаването на съботата
- службата на Христос в светилището.

Други отличителни адвентни учения като условното безсмъртие, пълното унищожаване на нечести-

вите, здравната реформа и концепцията за църквата на остатъка, макар и намиращи се извън главния евангелски поток и считани от тях за нямащи библейска подкрепа, не им пречат да ни считат последователи на Исус. Така че, именно нашето объркване ни е направило приемливи за останалите евангелски общества. Ще трябва да решим дали Вавилон наистина е „обиталище на зли духове и свърталище на всяка нечиста и омразна птица“. Сгрешил ли е ангелът, като е предупредил Божия народ „да излезе“ от него... „за да не участвате в греховете ѝ“ (Откр. 18:2, 4)?

Дошло е време адвентистите от седмия ден да знаят, че нито „евангелският“, нито „традиционният“ адвентизъм ще се окажат достатъчни в последната криза. Нито един от тях не е достатъчен, нито е в състояние да спечели войната, която змеят е обявил на „остатъка“.

Авраамов род ли сме?

Великата истина, която създава Църквата на адвентистите от седмия ден и която поддържа нейния Божествен мандат и определя участието ѝ, е истината, която евангелските общества осмиват най-много. И те не са единствени. В адвентните кръгове продължава необезпокоявано фино подводно движение, което се стреми да унищожи и заличи учението за светилището и съда. Последиците от тази сляпа битка не са разбрани и оценени по достойнство.

Евангелистите с удоволствие наричат учението за светилището „изфабрикувано“, докато всъщност то е потвърждение на вярата. То е най-отличителното от адвентните вярвания. Заедно с разбирането за съботата то дава подкрепа и смисъл на целия спасителен

план както никоя друга отделна истина. То има история, която не трябва да дръзваме да игнорираме.

Израил като нация бе заченат с храмовата служба. От началния „зародишен“ модел, през жертвата на Авел, до разкъсващата душата опитност на Авраам на планината Мория Божият глас е бил ясен. Прякото наставление, което Мойсей получи да съгради светилище „по образаца, който ти бе показан на планината“ (Евр. 8:5), описва един Божествен план, който чака да бъде напълно разбран от Божия народ. Идентичността на еврейската нация с една религия, вдъхновена от Небето, се оформя в подножието на Синай. Докато имаха светилището и храма, те бяха уверени в своята съдба. Така, когато Йерусалим падна под напора на обсадата, последната крепост, на която разчитаха, бе храмът.

Именно това предполагаемо почитание към храма допринесе и за смъртната присъда над Исус. Той издържа много скалъпени обвинения, но накрая „станаха някои и нанесоха фалшиви обвинения срещу Него, като казваха, че Го чували да казва: „Разрушете този храм, който е направен с ръце, и Аз за три дни ще изградя друг, направен без ръце“ (Марко 14:57).

Отхвърлянето на Христос отразяваше презрение-то им към храма, който претендираха, че почитат. Всеки предмет от мебелировката, всеки ритуален акт и т.н. бяха символи, разкриващи Месия, Когото те отрекоха. Той бе Агнето, Свещеникът, Шекината. Сляпото Му отхвърляне от тяхна страна беше пророчество, предвещаващо унищожението на храма. Но след три дни Неговото възкресение щеше да изгради отново един храм на истината, на който каменният храм бе само образ. Храмът, изграден от човешки ръце, щеше да отстъпи място на храма, изграден от Духа. Пър-

восвещеникът щеше наистина да стане „служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е въздигнал, а не човек“ (Евр. 8:2).

Стресащото свидетелство, което Бог е дал на църквата Си е, че и ние сме жертви на същата слепота. Адвентистите са единствената общност, съществуваша от времето на Израил насам, която, подобно на него, е родена и откърмена в символиката на светилището. Осъзнаването на небесния образец, показан на Мойсей, разреши пророческата криза от 1844 г.. Не бе човешко „видението в царевичната нива“.² Бе осъзнато, че върховен проблем във вселената е проблемът за греха, който може да бъде разрешен единствено по Божия начин.³ Това разбиране ражда адвентизма.

Това Небесно прозрение ни е дало идентичност, пораждаща презрение в евангелския свят. Тя непрекъснато се поставя под съмнение и от нас, духовните наследници на Авраам; и на много адвентисти би се харесало, ако тази уникална идентичност се погълне и размие в тълпата. Страшните вести на Апокалипсиса са станали вече „архаични, остарели“ след 4 или 5 поколения и не сме сигурни дали има някакво добро основание да влизаме в духовен конфликт с останалия свят. Нашата пророческа роля е станала твърде мъглява. Готови сме да споделим с древния Израил неговото пророческо разочарование и да извикаме: „Дните продължиха и всяко видение пропадна“.

Нашият проблем не е толкова в това, че сме слепи, но в това, че се мислим за знаещи. Исус каза: „Ако бяхте слепи, грях не бихте имали; но сега казвате:

2 Hiram Edson, manuscript on his life and experience. See: Francis D. Nichol, *The Midnight Cry*, (Washington, D.C., 1944) p.458

3 Ellen White, *The Great Controversy*, p.425

„Виждаме“. И тъй, грехът ви остава“ (Йоан 9:41). Всичко това доказва факта, че ние сме Авраамов род.

Какво трябва да правят чадата на Авраам?

Адвентистите от седмия ден се задоволяват с това, да стоят и да гледат отстрани как се развива историята. Можем да четем всички знамения с голяма проникателност, но знаменията стават само още по-объркващи, а времето тече. Знаменията, които пионерите видяха, не подходжат на атомния век – както парната машина, така и атомните реактори проявиха своята мощ, но и нито едно от тях не е знамение за края.

Много адвентисти са дълбоко загрижени да следят дали всички събития от последното време пасват на пророческите периоди. Правят се карти и списъци с подробности, показващи кога благодатното време ще приключи, кога ще стане запечатването, кога ще дойде късният дъжд, кога ще се появи неделното законодателство и как „пресяването“ ще предхожда времето на благодатта и други детайли и подробности. Тези неща може да са важни, но не решават изхода от „войната“ „на змея с останалите от нейното потомство“.

Всяка изминала година трябва да прави по-очевиден факта (време е и църквата да го осъзнае), че финалните събития стават ясни само ако въпросите на последното време бъдат ясно поставени и разрешени. Докато това не се осъществи, църквата ще остане в плен на собствената си слепота. Това означава, че ангелите трябва да продължат да задържат ветровете на събитията, докато църквата се пребори с тези въпроси. Преследването ще дойде като резултат от изхода на битката и спечелените духовни победи.

Съвременният Божи народ твърде дълго време е считал воденето на небесните книги за нещо далечно и не свързано пряко с ежедневието на земята. Твърде много адвентисти са доволни да оставят Нибето да се грижи за съда, който сега се провежда, и когато ангелите свършат и последните имена от списъка, краят ще настъпи. Но това себелюбиво отношение отрича нашата отговорност тук и сега. За да се проявим като апокалиптична сила, е нужно да разбирате годината 1844 далеч по-добре, отколкото древният Израил разбираше храмовата служба и Първото пришествие. Именно в този час на съд Бог призовава един народ да застане заедно с Него, за да разреши за цялата вечност конфликта между истината и заблудата. Разрешаването на въпросите, успешният изход на борбата – това е решаващият фактор. Събитията са само резултат от тях.

В този час авраамовите чедата трябва да се върнат обратно по стъпките си и да изследват наново своя Божествен мандат, за да разберат предимствата на своя произход и отговорността от това, че в ръцете им са поверени Божиите пророчества.

Глава 2

МОЖЕМ ЛИ ДА ВИДИМ СЕБЕ СИ В ИСТОРИЯТА?

Добре известен философ преди десетилетия посочи, че не можем да си позволим лукса да разваляме онова, което нашите бащи са направили, макар да са имали свободата да възприемат и друг курс на действие. Така миналото присъства в нас и получава невъзвратима завършеност. Колкото по-малко е известно миналото, толкова по-голяма е опасността да повторим стари грешки.⁴ Като църква можем ли да се видим в историята?

Евреите се задоволяваха да схващат цялото си съществуване в светлината на концепцията за „нация“, която трябваше да заема специално място в земната история и да подчини всички други народи. Надяваха се Месия да извърши за тях онова, което те самите не бяха успели да извършат в продължение на толкова много столетия. Но ушите им не чуха какво каза Месия, когато дойде.

Твърде дълго адвентистите от седмия ден са се задоволявали с това, да се виждат като разрастваща се църква, оказваща все по-голямо влияние в света. Ако престижни институции могат да бъдат изградени и поддържани и ако може да бъде получено правителствено спонсорство в далечни страни, ние сме се надявали, че ще можем да си осигурим почетно място. Достатъчното признание със сигурност ще ни предпази от това да бъдем класифицирани като „култ“.

⁴ See: Reinhold Niebuhr, Faith and History, (New York, 1949) pp.19,20.

Но забравяме, че Исус бе роден в ясла. Неговите скромни начинания не задоволяваха нормите за величие на света. Той трябваше да изпълни особено пророчество по отношение на светската репутация. Славата Му нямаше да се изгражда върху стандарти, установени от хора. Неговата самоличност трябваше да се изрази чрез Неговата вест.

По подобен начин и адвентистите се родиха в бедност. Трябва повече да ценим самоличността си. В началото, преди още да има дори наченки на адвентизъм, според Божия план посветени мъже от различни страни едновременно бяха подбудени да изследват Писанията. Сигнали до едно и също убеждение, те бяха принудени да изследват и разберат какво представлява Второто пришествие на Христос.⁵

Най-видният говорител от това време в западното полукълбо бе фермерът проповедник Уилям Милър, когото считаме за свой предшественик и баща на адвентната вяра. Той разбра, че ако пророчествата, изпълнили се в миналото, осигуряват ключ за разбирането на пророчества, които не са още неизпълнени, то трябва да има едно буквално Второ пришествие на Христос. И това пришествие се основава и фиксира върху текста в Даниил: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще бъде очистено“ (8:14).

Ревността, любовта и посвещението, които придружаваха проповядването на Христовото завръщане в началото на четиридесетте години на миналия век, представляват картина, която трябва да ни засрами. Мъже със способности, богатство и образование застанаха на страната на делото. Всички се движеха напред с твърдото и решително убеждение, че на 22

⁵ See: Francis D.Nichol, *The Midnight Cry*, (Washington, D.C., 1944) pp.9, et.seq.

октомври 1844 година Исус Христос ще се появи на небесните облаци, ще се завърне на земята и ще вземе праведните светии при Себе Си на небето. Това не се случи. Обаче заедно с горчивото разочарование пред нас се изправят и историческите факти. Девет години по-късно Дж. Н. Андрюс пише по повод на датата 22 октомври: „Няма жив човек, който може да отхвърли хронологическите аргументи, определящи две хиляди и тристата денонощия по онова време“.⁶

Преди да излезе публично на амвона след четиринадесетгодишно изследване, Милър представя в едно от стотиците си писма своето убеждение, което адвентистите трябва да оценят днес:

„Първото доказателство, което имаме по отношение времето на Второто идване на Христос, е в Данииел 8:14: „...до две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще бъде очистено“ – под „дни“ разбираме „години“; светилището означава църквата; очистването с основание предполагахме, че означава онова пълно изкупление от греха както на душа, така и на тяло, след възкресението, когато Христос ще дойде втори път „без грех, за спасение“. (Manuscript, „A Few Evidences of the Time of the 2nd Coming of Christ to Eldr. Andrus by Wm. Miller,“ February 15, 1831.)

Трябва особено да забележим, че той пише „под „светилището“ ние разбираме „църквата“. Това е изключително важно за разбиране на последното умиловитие – едно дело за Божия народ, църквата, новия Ерусалим. Милер достига до това разбиране за

⁶ J. N. Andrews, *The Sanctuary and Twenty-three Hundred Days*, (Battle Creek, Michigan, second ed. 1872) p.29; original ed. 1853.

„църквата“ след прецизно изследване на Библията.

Разочарованието

Бяха публикувани стотици хиляди трактати, памфлети и книги. Последната проповед бе произнесена. Дълговете бяха платени и всички сметки разчистени. Бе 22 октомври 1844 година – денят, когато Христос трябваше да се завърне. Дойде утрото, следобедът, а след това тъмната нощ и накрая часовникът отмери дванадесет и отмина. Господ не се завърна. Отчаянието на вярващите нямаше граници. Сълзите неспирани се стичаха...

Хайръм Едсън, един от ръководителите на вярващите по онова време, също премина през тази опитност. В едно описание на тези събития, направено на ръка, той излива скръбта си. Неговото преживяване може да бъде прочетено и да породи голямо съчувствие в онези, които често пъти говорят дръзко за Пришествието в наше време. Можем ли да схванем тяхното отчаяние? Можем ли да вникнем в тази история? Размислете върху неговия Доклад:

„Денят премина и нашето разочарование стана факт. Най-съкровенията ни надежди и очаквания бяха разбити и ни притисна такъв дух на жалеене и плач, какъвто никога не съм изпитвал преди това. Сякаш загубата на всички земни приятели не би могла да се сравни с това. Ние плачехме, плачехме, докато се зазори.

Размишлявах в сърцето си, казвах си, че моята адвентна опитност е била най-богатата и най-светлата от всичките ми християнски опитности. И ако тя се оказеше неуспешна,

какво тогава струваше останалата ми християнска опитност? Библията ли се бе оказала грешка? Няма ли Бог, няма ли Небе, няма ли златен град за наш дом, няма ли рай? Дали всичко това е само една хитро измислена басня? Няма ли реалност в нашата най-дълбока надежда, в очакването на тези неща? И така, имаме за какво да скърбим и плачем, щом най-съкровеният ни надежди бяха загубени. И както казах, плакахме, додето се зазори.“ (Hiram Edson, handwritten manuscript relative to the Disappointment)

След голямото разочарование вярващите започнаха още по-задълбочено да изучават онова, което всъщност е станало в 1844 година как трябва да бъдат разбирани символите и осъществяването им. Не можеше да бъде разклатено убеждението, че Бог е бил с движението. Доказателствата се виждаха на всяка крачка в техния променен живот. На следната сутрин, 23 октомври, Хайръм Едсън заедно с други, вероятно д-р Ф. Б. Хан и О. Р. Л. Кросиър бяха заедно на молитва, молейки за светлина в своето бедствие. Едсън описва тази опитност така, че виждаме дълбокото ѝ значение:

„След закуска казах: „Нека отидем да видим и насърчим някои от нашите братя“. Тръгнахме и докато минавахме през една голяма нива, аз спрях посред нея. Небето сякаш се отвори пред погледа ми и видях ясно, че вместо нашият Първосвещеник да излезе от Светая на небесното светилище, за да дойде на земята на десетия ден от седмия месец в края на две хиляди и тристата денонощия, в този ден Той за първи път влиза във второто отделение на това светилище. Той има да върши ра-

бота в Светая Светих, преди да дойде на тази земя. „Отива на сватба“ по това време с други думи отива при Древния по дни, за да приеме царство, владичество и слава. Ние трябва да чакаме Неговото завръщане ОТ СВАТБАТА. Умът ми бе отправен към десетата глава на Откровението, където можех да съзря виде-нието, което бе изговорено и което бе истинно седмият ангел бе започнал да тръби; ние бяхме „изяли“ малката книга, тя се бе оказала сладка в устата ни, но бе станала горчива в корема ни, вгорчавайки цялото ни същество. Ние трябваше да проповядваме отново. Когато седмият ангел започна да тръби, Божият храм на Небето се отвори и там, в храма, се видя ковчегът на завета и пр.

Докато бях стоял така посред нивата, другарят ми бе преминал напред на разстояние, на което едва се чувахме. Той попита защо стоя толкова дълго там? Отговорих: „Господ отговори на сутрешната ни молитва, като даде светлина за причината на нашето разочарование“. И разказах всичко на моите братя.” (Edson, ibid)

Дали това свидетелство на човек, преживял разочарованието, противоречи на евангелието? Наричат го „начин за измиване на очите“. Но нима е възможно тези хора, плакали цяла нощ от скръб, защото не са видели Господа да се завръща, да правят опит да измамат собствените си братя по вяра? Такова обвинение е нелогично, а и несправедливо, понеже тяхното разочарование не им бе попретило да продължат изследванията си върху образите и символите, дадени на евреите. Петнадесет месеца по-късно О. Р. Л. Кросиър публикува в извънреден брой на ДЕЙ СТАР от 7 февруари 1846 година описание на службите в

свещилището и на тяхното значение. Точно тази статия Елена Вайт споменава на 21 април 1847 година, като ясно потвърждава изложението от Кросиър със следните думи:

„Господ ми показа във видение преди повече от една година, че брат Кросиър има пълната светлина по отношение очиштането на свещилището и че Неговата воля бе брат К. да запише този възглед, който той ни представи в извънредния брой на Дей Стар от 7 февруари 1846 година. Чувствам се упълномощена от Господа да препоръчам този извънреден брой на всеки свещия.“ (James and Ellen White, A Word to the Little Flock.“ (Brunswick, Maine, 1847) p.12)

Днес изявлението на Кросиър е познато на съвсем малко адвентисти. То си остава главно документ от архивите, но е солидно основано на Писанията и на образите и символите, които древният Израил бе разбирал в продължение на векове. То съдържа редица дълбоки проникновения, от които адвентистите имат нужда днес.

Как Кросиър е видял светлината

Ако всеки адвентист изучи и схване важността на онова, което Кросиър бе видял, днес в църквата щеше да има голямо пробуждане. Неговото изложение би сложило край на съмнението, обхванало мнозина по отношение на уникалното място, което църквата трябва да заеме. Времето само е увеличило стойността на казаното от него в сравнително голямата по обем статия. Ето някои от основните мисли в нея:⁷

7 O. R. L. Crosier, „The Law of Moses,“ The Day-Star Extra, (Cincinnati, Ohio) February 7, 1846, pp.37-44

1. „Светилището бе център на символичната система“. Господ не каза на Даниил КАКВО светилище ще бъде очистено в края на две хиляди и тристата денонощия, но го нарече СВЕТИЛИЩЕТО.
2. В противоположност на това светилище се споменава светилището на Стария завет. Ап. Павел го нарича „светилището на първия завет, което бе „символ (сянка)“ на тогавашното време“ (Евреи 9:1, 9).
3. След възнесението Си Христос стана „стана служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“ (Евреи 8:2). Това е светилището на „по-превъзходния завет“ или на Новия завет (ст. 6). „Светилището, което трябва да бъде очистено в края на две хиляди и тристата денонощия, е СВЕТИЛИЩЕТО на Новия завет.“ „Истинското светилище бе направено и издигнато от Господа в противоположност на онова от първия завет, направено и издигнато от човешки ръце.“ Кое е онова, което Господ издигна? "... града, който има вечни основи, на който архитект и строител е Бог" (Евреи 11:10). „Какво е неговото име? „Небесният Ерусалим.“ „Светилището на Новия завет е свързано с новия Ерусалим, както светилището на първия завет бе със стария Ерусалим.
4. Служенето в старото светилище (или първият завет) бе дадено на синовете на Леви, а служенето в небесното светилище на по-добрия завет принадлежеше на Божия Син. Христос изпълнява свещеничеството както на Мелхиседек, така и на Аарон. Той прие на Себе Си плът

и кръв и стана син на Авраам. Бе „във всичко изкушен както нас, но без грях“ и бе направен „съвършен чрез страданието“ и „бе оприличен във всичко на братята Си; за да бъде милостив и верен Първосвещеник“.

5. Службата на левитите не усъвършенстваше ония, за които бе предназначена. Тази служба бе ежедневна и годишна. Ежедневната не изкупваше греховете, независимо дали са индивидуални или колективни, а представляваше постоянно посредничество. Изкуплението бе специално дело, за което бяха дадени специални наставления. Христос трябваше на „очисти нашата съвест“ и да „усъвършенства завинаги ония, които се освещават“ (Евреи 9:13-14; 10:14).
6. Ежедневната служба бе различна от годишната, която се извършваше на десетия ден от седмия месец. При извършването на ежедневната служба първосвещеникът влизаше в Светая, а за годишната трябваше да влезе в Светая Светих. Първата бе предназначена за индивидуалните случаи; втората се отслужваше за цялата нация, за обществото. Първата се правеше за ПРОЩЕНИЕ НА ГРЕХОВЕТЕ, втората за ЗАЛИЧАВАНЕТО ИМ; първата можеше да се прави по всяко време, втората само на десетия ден от седмия месец. Така годишната служба бе за Израил най-важният ден от церемониалния цикъл, когато чрез кръв светилището се очистише отвътре. Делото, което се извършваше на десетия ден от седмия месец, бе заличаване на греховете.
7. Подобно се очиства и светилището на Новия завет. За новозаветното светилище това не

можеше да стане преди края на две хиляди и тристата денонощия. Хората бяха поучавани, че изкуплението „бе направено и завършено на Голгота, когато Божието Агне бе пожертвано“. Църквата и светът вярват това, но „от това то не става по-вярно или по-свято, ако не е подкрепено от Божествения авторитет“.

- i. „Изкуплението бе извършено на Голгота, но от кого? Извършването на изкуплението е дело на Свещеник; но кой свещенстваше на Голгота?
- ii. Заколването на жертвата не извършваше изкуплението; грешникът заколваше жертвата (Левит 4:1-4, 13-15 и пр.), след което свещеникът взимаше кръвта и извършваше изкуплението (Левит 4:5-15, 16-21).
- iii. Христос бе помазан за Първосвещеник, за да направи изкупление, но Той не можеше да действа като такъв, докато не премине през възкресението.
- iv. Изкуплението се извършваше в светилището, а Голгота не бе такова място.
- v. Докато беше на земята, Той не можеше да бъде свещеник и не можеше според Евреи 8:4 да прави изкупление. Левитите бяха земното свещенство; за Бога бе определено небесното свещенство.
- vi. Затова Той не започна изкуплението, каквото беше естеството на Неговото дело, докато не се възнесе и не влезе със Собствената Си кръв в Небесното светилище за нас.

8. В небесното светилище нашият Първосвещеник извършва изкупление със Собствената Си кръв и ние биваме опростени. В земното светилище изкуплението в десетия ден на седмия месец целеше „да ОЧИСТИ народа, за да могат те да се очистят от всичките си грехове, та да са чисти пред Господа“ (Левит 16:30). Самите люде биваха освобождавани от греховете им чрез изкуплението, извършвано индивидуално за тях в Светая, за да ги подготви за годишното очистване. Ясно е, че нечистотата която оскверняваше светилището в очите на Господа „бе по-скоро морална, отколкото физическа“.
9. При ежедневната служба на свещениците кръвта от юнци и козли и пепелта от юница способствуваха за очистването на плътта; но при Новия завет кръвта на Христос очисти съвестта. Необходимостта от очистване на небесните неща е предизвикана от изкуплението, извършвано в него чрез кръвта на Христос, за премахване или прощаване на греховете и очистване на нашата съвест (Евреи 9:22, 25).
10. След като светилището биваше очистено, греховете се възлагаха върху главата на козела за отпущане. Той не символизира Христос, а Сатана, защото:
- i. козелът не биваше изпъждан, докато първосвещеникът не привършеше очистването на светилището (Лев. 16:20-21);
 - ii. бе изпращан в ненаселена земя, и следователно тя не представлява Небето, в което Христос влезе;
 - iii. козелът приемаше и задържаше всички

нечестия на Израил, а когато Христос се яви втори път, Той ще бъде „без грях“;

- iv. козелът приемаше нечестията от ръцете на свещеника, който го и изпращаше, така че козелът трябва да е нещо различно от този, който го изпраща;
- v. този козел не беше жертван, единствената му служба бе да приеме нечестията и да ги отнесе в ненаселено място, напускайки светилището и оставяйки свещеника, както и народа, свободни от техните нечестия, след като светилището е очистено (Левит 16:7-19, 22);
- vi. еврейското име на козела за отпущане е Азасел, което е името и на дявола;
- vii. при Второто идване на Христос в началото на Милениума Сатана ще бъде вързан, което е символизирано чрез козела, изпращан в ненаселена земя.

11. Светилището трябва да бъде очистено, преди Христос да се завърне на земята, защото Неговото последно „действие понасянето греховете на мнозина е да ги занесе вън от светилището, след като го е очистил“. Трябва да стане и друго събитие сватбата на Младоженеца, което отговаря на вика от 1844 година: „Ето, Младоженецът иде“.

Тази статия, макар и публикувана почти две десетилетия преди създаването на Църквата на адвентистите като организирано тяло в 1863 г., продължава да бъде от голяма важност. Постоянно увеличаващото се отклонение в теологията на нашата църква днес, не може да устои пред добре обоснования и библей-

ски поддържан възглед на Кросиър, одобрен от Елена Вайт. Трябва да вярваме, че когато тези фундаментални истини бъдат разбрани добре от църквата, тя ще е в състояние да заеме своето място и да изпълни определената ѝ задача Невястата наистина ще „се подготви“ за сватбата.

Глава 3

КОЛКО ДЪЛГО ШЕ НИ ЧАКА ИСТОРИЯТА?

Адвентистите от седмия ден знаят, че историята е чакала твърде дълго да бъде завършено делото в светилището. Щом Христос не е дошъл още, явно че нещо много сериозно Го е задържало. Тъй като делото в светилището се провежда от самия Христос, трябва да се постави въпросът защо Той не го приключва и не обявява: „Свърши се“. Ако повече от един век не е достатъчно време за привършване на това дело, то колко дълго трябва да трае? За да поддържаме претенцията за нашето свято наследство, трябва да намерим отговор на този въпрос.

Въпреки подигравките на библейските учени и екзегети, милеристите и първите адвентисти виждат в 10 глава от кн. Откровение описание на своето дело. Тази „малка книжка“, дадена от ангела, беше „сладка като мед“, когато я „ядяха“, когато радостно изживяваха своята любов и очакване на Господнето завръщане в десетия ден на седмия месец. Но когато надеждите им рухнаха, материята стана наистина твърде „горчива“. Да ходят „пред много народи, езици и племена“, за да прогласяват една бъдеща вест, това бе нещо, което бяха взели предвид и приеха призова като даден им от Бога.

Според думите на ангела, няма „да има вече време“ (Откр. 10:6). Следователно по всяко време от 1844 г. насам краят би могъл да настъпи, защото периодът от две хиляди и триста денонощия е завършил. В контекста на вечността „времето“ е резултат от греха, то е малко прекъсване на вечността и никога не би се

появило и не би съществувало, ако не бе грехът. Времето имаше „начало“ има и „край“. То е ерата на греха между безкрайното минало и безкрайното бъдеще. Смъртният човек мъчително осъзнава, че гроб очаква всички. „Времето“ оцветява и дава форма и изява на всяко движение, създадено от човешко същество. Това обяснява стремежа към все по-големи и по-големи скорости и сякаш огражда смъртта в рамката на времето. Но то е чуждо на Небесното управление. То не може да съществува в присъствието на вечния Бог, великия „АЗ СЪМ“. Небето може да действа само в обстановката на вечност, която е вън от греха.⁸

За онези, които може би се смущават от въпроса, как съботата в небето ще отговаря на тази концепция, трябва да се отбележи, че тя бе „сздадена“ в края на шестото завъртане на земята около оста ѝ. На седмото завъртане „свърши Бог делата, които беше създал, и на седмия ден си почива“. Всяко завъртане на земята бе и е идентично. Седмото завъртане бе и е само поради словото на Господа, Който каза, че всяко седмо завъртане ще бъде „благословено“ и „осветено“.

8 В тази книга често се споменава понятието „време“. Това ще се окаже за някои хора цял проблем; но не е трудно да се разбере факта на „смъртта“, която постига цялата човешка раса, от тук и фактът, че всеки акт на живота се извършва в сянката на един неизбежен „край“. Спасителният план с предназначение да унищожи този „край“, както и самата смърт, което означава да се унищожи „времето“ и да се установи „вечността“ без по-нататъшни прекъсвания, имащи начало или край. Концепцията за „време“ е била наложена от смъртни същества, но няма никаква физическа необходимост от нея пред лицето на „вечното евангелие“, прогласено от Сина и „автора на вечното спасение“, Който е постигнал „вечно изкупление за нас“ (Откр. 14:6; Евр. 5:9, 9:12). По-интересно запознаване с този въпрос и по-пълно проникване в материята е направено от един международен психолог, който без изобщо да прибягва до теология често има предвид Бога. Вижте: Стийвън У. Хокинг, КРАТКА ИСТОРИЯ НА ВРЕМЕТО (Ню Йорк, 1988 г.)

То не бе зависимо от фактора „време“ като такъв. То зависеше тогава и днес все още зависи изключително от словото на Господа. Словото и думата на Господа са вечни.

Това означава, че винаги от 1844 г. насам Небесният план е грехът да свърши. Небето е готово. Всички непредвидени случаи бяха посрещнати. „Малката книжка“ бе разпечатана,

„Божията тайна“ приключи. Такива условия не съществуваха преди 1844 г., защото бе необходимо да приключи най-дългият период от пророчеството. Никое предишно поколение не би могло да има необходимото разбиране, тъй като пълната истина за светилището беше още неизвестна. Пророчеството на Даниил за 2300-та денонощия е жизнено важно за изясняване на борбата между истината и заблудата, която сега се развива пред целия космос.

В този Божествен план 2300-та години са достатъчно време за побеждаването на греха. Грехът е царувал достатъчно дълго и цялата вселена е видяла неговите чудовищни последици. От времето на Голготския кръст до 1844 г. милиони хора са имали шанса да чуят нещичко за живота и за делото на Христос на земята. Познатият свят по времето на апостолите имаше привилегията да свидетелства и чуе от първа ръка прогласяването на евангелието и да почувства и види Божията сила. За да се засили вярата на по-слабите, се извършваха чудеса. Небето правеше колкото е възможно по-лесно за целия свят да разбере спасението от греха.

През всички години на работата на църквата от Голгота до 1844 г., проблемът оставаше същият. Грехът доминираше. И докато грехът оставаше, „князът на този свят“ - Сатана, държеше човека в своята власт.

Сърцето продължаваше да бъде „отчаяно нечестиво“. Макар да е вярно, че Христос „смаза“ главата на змията, все пак змията в никакъв случай не бе мъртва. На практика тя все още царуваше. Оставаше и правдата на закона да се изпълни в нас.

Такава ситуация поставя под въпрос силата на евангелието. Преди Христос да дойде за първи път, небесният план бе ясно изявен: „Ще наречеш името Му ИСУС, защото Той е, Който ще спаси людето Си от греховете им“ (Матей 1:21). След Голгота Небето трябваше да търпи царуването на греха още за известен период само до 1844 г., края на 2300-та години. След 1844 г. трябваше да се извърши друг вид работа. Греховете на Божия народ сега трябваше да бъдат изчистени и да се създаде цяло поколение хора с Христоподобен характер, каквито вселената още не бе виждала дотогава. Светилището трябваше да бъде очистено. Колко чисто е „очистеното“?

Колко чисто е „очистеното“?

Ключовият текст, подбуждал Милеристите в техните изследвания, употребява за „очистване“ една дума, която не се използва никъде другаде в Стария завет. Нашият собствен коментар придава на Даниил 8:14 специално значение, достойно за най-подробно разглеждане.

Еврейската дума „**sadaq**“ означава „да бъде справедлив“, „да бъде праведен“. В тази си форма, употребена тук (niph'al), се среща само на това място в Стария завет. Това може да означава, че ѝ е придадено специално значение. Лексикографите и преводачите предлагат различни значения, като: „да бъдеш на-

правен прав“ или „да бъдеш поставен в правилно положение“, „да бъдеш оправдан“, „да бъдеш обявен за праведен“, „да бъдеш праведен“, „да бъдеш реабилитиран“. Така еврейското „sadaq“ може да ни даде допълнителната идея, че Божият характер ще бъде напълно оправдан, когато дойде кулминационната точка на „часа на Неговия съд“ (Откр. 14:7), който започна в 1844 г. (The Seventh-day Adventist Commentary, vol. 4, pp. 844, 845, (org.ed. 1955).)

Тази важна дума, употребена в един така ключов текст, използва форма, която не се намира никъде другаде в Стария завет , макар че „очистен“ се използва в много други текстове. Това „очистен (очистено)“ придава ново значение, което трябва да ни научи как действа Бог. Именно десетият ден на левитския седми месец приковава вниманието на милеристите, защото „в тоя ден ще се направи умилоствение за вас, за да се очистите от всичките си грехове, та да сте чисти пред Господа“ (Левит 16:30).

Значението на „**sadaq**“ може да се види и в различните преводи на Библията. Предлагаме пет различни превода:

- Ревизираният гласи: „Тогава светилището ще бъде възстановено до неговото правилно положение“;
- Лутеровият германски превод: „Тогава светилището ще бъде посветено наново“;
- унгарският: „Тогава светилището ще бъде отново възстановено“;
- Септуагинтата: „Тогава светилището ще се очисти“;
- Мофат: „Тогава светилището ще бъде възста-

новено“.

Тези преводи ясно ни показват, че светилището е било осквернявано, замърсявано и се нуждае да бъде „направено отново праведно“, „препосветено отново“ и „отново възстановено в първоначалното му състояние“. Това може само да означава „възстановено“ в състояние, каквото то е било в някое предишно време.

По дефиниция светилището е посветено място и то трябва да бъде реабилитирано, тъй като е посветено на пазенето на свещени неща. В този смисъл Библията употребява думата „светилище“ взаимозаменяемо с думата „храм“ и във всеки един от тези случаи получаваме представата за място, където Бог обитава. Първоначално мисълта бе „да Ми направят светилище, за да обитавам между тях“ (Изм. 25:8).

Доказателствата сочат, че очистването на светилището изисква то да бъде направено отново праведно и чисто, да бъде възстановено. Това, което го замърсява и осквернява е грехът. Милър бе ясен в своето разбиране, че под „светилището разбираме църквата“. Разбира се, една църква е обединение на хора. Но тази идея потъмняваше все повече през годините и твърде много адвентисти са съгласни да смятат това „очистване“ като някаква далечна задача в Небето, която очаква да бъде завършена. Такова изопачено разбиране оставя света и греха в едно мъгляво състояние, с Творец, Който не е твърде загрижен за творението Си. Това предполага, че продължителните бедствия и окаяństwa на човешката раса са поне отчасти грешка на Бога. Такава предпоставка не отговаря на Неговата справедливост и милост. И нашето разбиране трябва да бъде очистено.

Заблуждението има дълга история

Обявената Божия цел е била доста затъмнена, от времето, когато надеждата на Ева за нейния първороден син не се осъществила, та чак до настоящето време. Често участниците в дадено историческо събитие не виждат онова, което по-късни поколения виждат с по-голяма яснота. Доказателствата са толкова много, че настоящото поколение не трябва да се учудва от липсата на проникателност.

Високата служба на пророците не гарантира сто на сто разбиране на собствените им видения. „Не бе им дадено да разбират напълно нещата, които са им разкрити“⁹, макар да имаха голямо желание да узнаят това. Учениците, въпреки ежедневния си контакт с Исус, не разбираха вестта. Когато бяха изпратени да проповядват: „Времето се изпълни и Божието царство наближи, покайте се и повярвайте евангелието“, те виждаха Месия само като земен Принц. Вестта, която носеха, се основаваше на 9 гл. от Даниил, но те не успяха да разберат, че „след шестдесет и две седмици Месия ще бъде посечен“¹⁰ (Марк 1:15; Даниил 9:26).

Подобна причина доведе и Йоан Кръстител до грешка. Той не разбра естеството на Христовото дело и очакваше юдейската нация да бъде освободена от нейния национален герой.

Обаче слепотата на учениците не бе неизлечима. В деня, когато видяха заблудата си, разбраха, че храмовата служба „жертвите и приношенията“ трябва да спре. Но между заблудата и даденото им от Небето схващане имаше Гетсимания, Голгота, гроб и възкресение. Членовете на първата църква трябваше да ви-

9 Ellen White, The Great Controversy, p. 344

10 Ellen White, idid., p. 345

дят ясно мястото на кръста в своя живот. Само тогава Христос можеше с разтърсващи думи да отвори ушите им, за да могат да чуят онова, което Писанието казваше: „О, несмислени и мудни по сърце, да вярвате всичко, що са говорили пророците. Не трябваше ли Помазаникът да пострада така и да влезе в славата Си? И като почна от Мойсей и всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания... Тия са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мене в Мойсеевия закон, Пророците и Псалмите. Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията“ (Лука 24:25-27, 44-45).

Учениците не бяха единствени в своето невежество. И Павел ходеше в мрак, напълно ангажиран с една погрешна идея, докато умът му не бе просветлен и очите му не се отвориха. Той също бе изучавал Старозаветните пророчества, но истината, която съдържаша, бе останала скрита за него. Едва когато получи видение, той беше в състояние да напише Посланието към евреите и да изложи пред църквата делото на Христос в небесното светилище. Колко по различна би била историята на първата църква, ако членовете бяха в състояние да видят всичко много по-рано.

Неслучайно Христос започна разясненията си от Мойсей, мина през пророците и доведе учениците до раздирането на храмовата завеса. Цялата юдейска религиозна система бе изградена около храмовите служби. И все пак, когато истинското Агне дойде, То не бе признато. Службите в светилището бяха станали ритуал, бяха се превърнали в самоцел, в рафиниран вид спасение чрез дела. Участниците в тях не успяваха да видят нуждата на собствените си сърца и да разберат резултата от греха, разкрит във всяка

жертва като смърт. Но Христос преведе учениците Си отвъд раздраната завеса на храма и им даде да видят Неговото бъдещо дело в небето „отдясно на Бога“¹¹.

Объркването от XIX-XX в.

Историческият доклад ясно говори, че милеристите виждаха в своята опитност прякото Божие ръководство. Животът на мнозина бе променен, характерът им подновен, и все пак същата слепота, която затъмняваше Божията цел пред очите на физическите Авраамови потомци, сега забулваше очите на неговите духовни потомци и с това потвърждаваше техния произход. Забележете паралела, извлечен от писанията на Елена Вайт:

„Също както първите ученици, Уилям Милър и неговите сътрудници не разбираха напълно важността на вестта, която носеха. Заблуди, от дълго време установени в църквата, им пречеха да стигнат до правилно разбиране на една важна точка от пророчество. Така че, макар да прогласяваха вестта, която Бог им бе поверил да разнесат по света, чрез неправилно разбиране на нейното значение те претърпяха разочарование... Милър и неговите сътрудници изпълниха пророчеството, като разнесоха една вест, която боговдъхновеното Слово бе предрекло, че трябва да бъде дадена на света; но която не биха могли да разнесат, ако напълно я разбираха!“ (Ellen White, *The Great Controversy*, pp. 351, 352, 405).

Милеристите приличаха на учениците на Христос, вървяха по техните стъпки, като не успяха да разберат

11 Mark 16:19; Acts 2:32, 33; 7:55, 56; Hebrews 8:1.

дадения им от Бога призив, и духовните истини им се изплъзнаха. Подобно на юдеите и те приеха и се придържаха към популярни заблуди, които ги заслепиха. За нас изводът от всичко това е много съществен: каква гаранция имаме, че нашето зрение е по-добро от тяхното?

Съвършено ясно е, че нито времето, нито мястото, нито позицията, нито какъвто и да било човешки критерий не може да осигури на Божия народ имунитет против духовна заблуда и погрешно разбиране на Словото. Нито дори прекият призив от Небето и Божественото пълномощно не може да ни гарантира от изпадането във властта на погрешни идеи. Затова адвентистите от седмия ден трябва да изучават великата истина на светилището, като имат предвид казаното дотук; а също и това, че нашите духовни отци са били подведени от популярни заблуди, които са ги заслепили. Това обаче по никакъв начин не предполага, че във вярата ни е имало ерес. „Настоящата истина“ отпреди сто години е все още истина. Времето не може да промени истината. Но тя не е достатъчна за този час в самия край на времето. Истината, в която вярваме, трябва да представлява вече една по-зряла, по-широка концепция за Бога и за принципите на Неговото управление.

Следователно ще има трагични последици, ако църквата на остатъка дори и за момент счете, че отлагането на Второто пришествие се дължи на забавяне на делото на очистването В НЕБЕТО. Също така катастрофална ще бъде и идеята, че второто идване на Христос е зависимо от по-голямото членство, от повечето институции, от по-добрата стратегия и по-доброто приемане на истината от света.

Неуспехите в свещената история са били винаги

резултат на духовна бедност и никога резултат на неадекватни източници, неразумна стратегия или лоша репутация. Седмата църква, последната, не е изобличена защото, че си почива или че няма „дела“, защото Верният свидетел ясно казва, че той знае нейните „дела“. Обвинението е: Не знаеш (Откр. 3:17). Той сочи духовната слепота, съществуваща точно по времето, когато светилището трябва да бъде очистено.

Глава 4

ВРЕМЕ Е ДА СЕ ОСЪЗНАЕМ

И така, сред Божия народ през вековете е съществувало сериозно неразбиране. Последното забележително неразбиране е сред собствените ни духовни отци и предшественици. Тяхната църква Филадельфия не разбираше, че на историческата сцена трябва да се появи нова църква, преди да е дошъл краят. За нас това става съвсем ясно, когато погледнем назад. Но има други факти от нашата история, които и след век и половина не са тъй ясни.

Никой не би дръзнал да оспори, че научното познание напредва с гигантски крачки, които замайват ума. Академичните дисциплини и науката изобщо продължават да стават все по-специализирани, като във всяка област на познанието известните подробности нарастват лавинообразно и отварят нови хоризонти за изследване. Не е ли разумно да се запитаме дали църквата е реализирала подобен напредък и в духовното проникновение? Знаем ли повече от нашите пионери, които чрез молитва и сериозно изучаване на Божието слово откриха истините, направили ни народ? След век и половина трябва да разберем, че сме длъжни да представим на света нещо повече от един сантиментален, егоцентричен план за запазена стая и храна в небесните жилища. На везните се поставят вечните принципи и ние сме призвани да ги изясним.

Християнството през вековете е приемало известни принципи, за които се казва, че са фундаментални. Ако следваме Писанията, трябва да признаем факта, че в края на времето тези доктрини ще бъдат поква-

рени до такава степен, щото „жителите на земята ще са се опили“ от фалшиви учения (Откр. 17:2). Каквито и доктрини да бъдат изброени като „фундаментални“ за християнството, едно е ясно: християнският свят няма никакъв дял в истината за светилището и съда. Това остава специален приоритет на адвентистите от седмия ден. За нещастие, досега не сме напълно видели, нито напълно оценили неговата стойност и от тук е нашата бедност във вестта към Лаодикия.

Тази истина, отделяща нашата църква от другите, бе сърцето и душата и на еврейския духовен живот до първото идване на Месия. Колкото бе важна тогава, толкова е важна и днес. Ние сме съветвани:

„В сянквата служба само онези, които бяха дошли пред Бога с изповед и покаяние и чийто грехове чрез кръвта на жертвата за грях бяха пренесени в светилището, имаха дял в службата в Деня на умилоствението. Така и във Великия ден на окончателното изкупление и изследователния съд ще се разглеждат само случаите на тези, които се изповядват за Божия народ“. (Ellen White, The Great Controversy, p.480)

Това трябва да ни накара да разгледаме нашето положение. Църквата на остатъка има да запълни специално място, както бе и с Израил в миналото. Делото на очистването на светилището и вестта, която имаме за света, е съвършено изяснена в дадения ни съвет:

„Докато в небето се провежда изследователния съд, докато греховете на покаяните вярващи се премахват от светилището, има да се извърши и едно дело на очистване, на отстраняване на греха сред Божия народ на земята.

Това дело е още по-ясно представено във вестта от Откровение 14 гл. Когато привърши, последователите на Христос ще бъдат готови за Неговото явление“ (Ibid., p.425).

Като народ ние не можем да избегнем връзката си с вестите от Откровение 14 гл. Това означава, че за нас има „специално дело на очистване, на отстраняване на греха“. Първият ангел прогласяваше часа на Божия съд (което бе вестта на Уилям Милър и неговите сътрудници и продължава да бъде до ден днешен). Вторият ангел излетя и вярващите бяха призовани да излязат от църквите по име преди разочарованието, за да бъдат готови за Неговото явление. Това дело продължава и днес. Тези две вести (Откр. 14:6-8) предшестват вестта на третия ангел, който дава най-ужасната вест, прогласявана някога на човешкия род. Третият ангел казва: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще да пие от виното на Божия гняв“ (Откр. 14:9-10).

Грехът, предизвикващ Божия гняв, трябва да бъде съвсем реален. Каквото и да са казвали адвентистите в миналото за това, кои са звярът и неговият образ (а именно, отстъпилите официални църкви и техният белег – фалшивата събота), ние се изправяме пред един по-сериозен проблем. Ако поставяме нещо пред истинския Бог или позволяваме нещо да засенчи Неговото място, то също тъй сигурно се покланяме на звяра. Всяко отхвърляне на истината означава отхвърляне и на Автора на истината. Поклонението на звяра в неговата крайна и най-зловеща форма не е нищо друго, освен поклонение или отдаване почит на собственото „аз“. Това „аз“ е същото, което психологията нарича „его“ и влече последици много обширни, много фини и до голяма степен неизвестни.

В продължение на годините е било относително лесно да се прогласява вестта на първия и втория ангел. Вестта на третия ангел става с времето все по-трудна. Това е и едно свидетелство за очистването на светилището. Специалното отношение, което третата ангелска вест има към очистването на светилището може да се види в следното предложение :

„Тези, които отхвърляха първата ангелска вест, не можаха да се възползват от втората; нито пък можаха да се възползват от среднощния вик, даден, за да ги подготви да влязат заедно с Исус чрез вяра в Светая Светих на Небесното светилище. А чрез отхвърлянето на двете предишни вести те до такава степен са замъглили разбирането си, че не могат да видят светлината в третата ангелска вест, показваща пътя към Светая Светих“ (Ellen White, Early Writings, pp.260,261).

Следователно третата ангелска вест е ключът, който отключва вратата към Светая Светих.

Църквата има уникално място

Адвентистите не трябва да се стопяват сред големия брой деноминации и да станат едни от многото други. Ако не задържим нашето уникално място като „остатък“, то няма нужда да съществуваме. Божият интерес към един специален народ е ясен от Писанието. „Ние“ сме Божият „дом“, „ако удържим докрай дръзновението и похвалата на надеждата си“ (Евреи 3:1-6). Така „Божият дом... е църквата на живия Бог“ (1Тимотей 3:15). Този „дом“ е имал Божествен Архитект: „Ето Мъжът, чието име е ОТПАСЪЛ... Той ще построи храма Господен. Да, Той ще построи храма Господен“

(Захария 6:12-13). „Беше приготвена скиния... която се казва Свято място (святилище)“ (Евр. 9:2). Архитектът е загрижен Неговата „църква“, Неговият „дом“, Неговият „храм“, да бъде изграден на здрава, небесна основа без дефекти:

„Неговата църква трябва да бъде храм, изграден по Божието подобие. Ангелският архитект е взел своята златна тръстика за измерване от Небето, та да може всеки камък да бъде изсечен и оформен според Божествените мерки и да бъде полиран така, че да свети като емблема на Небето, излъчваща във всички посоки светлите, вечни лъчи на Слънцето на правдата“ (Ellen White, General Conference Bulletin, 1893, p.408).

Можем ли да схванем своето специално място? „Божият дом“, „Божията църква“, „храмът на Господа“, „святилището“ и „храмът“ са Божествени проекти под грижата на Майстора Строител. Той работи над всички, защото те са едно и също под Неговата грижа място, което Той да обитава. Всичко, което се предприема в Светая Светих, трябва да има връзка и с Божията църква. Това е тази църква, която прогласява третата ангелска вест, вестта, показваща ни пътя към Светая Светих. Това означава, че „очистването на святилището“ трябва да има тясна връзка с църквата. Уилям Милър прозря тази истина преди много години.

Знае ли църквата своя грях?

Цялата служба в святилището се даде поради това, че Божият план беше саботиран. Творецът бе взел всички мерки, за да осигури живота на своите деца. Физически и умствено те трябваше да бъдат

поддържани в съвършено здраве и щастие. Човеците трябваше да бъдат част от небесното семейство, а семейните връзки и общуване трябваше да растат взаимно все повече и повече през вечността. Те биха се радвали на общението с Бога и със светите ангели. „Докато останеха верни на Божествения закон, тяхната способност да познават, да се радват и да обичат щеше постоянно да нараства. Щяха постоянно да печелят нови съкровища от познания, да откриват нови източници на щастие и да придобиват все по-ясно и по-ясно схващане за неизмеримата, неотслабваща Божия любов“¹². Но Божият план бе осуетен.

Докладът в Писанията е ясен. Отначало Адам намираше удоволствие да разговаря лице в лице с Бога. На другия ден след греховното непослушание той избяга от Божието лице. Това беше същият Бог Творец и същият физически Адам.

Промяната бе настанала в МИСЛЕНЕТО на човека. Основата за тази промяна се намира в софистиката на змията, на която Адам се довери. Той повярва, че ще бъде „като Бога“ (Битие 3:5) и в това се разкриват самите корени на греха.

„Очевидно няма начин, по който човекът да бъде като Бога, освен ако се отърве от Бога, т.е. „да Го убие“. Логиката в това е ясна, защото Христос бе, Който каза, че дяволът с открай човекоубиец“ (Йоан 8:44). Това просто означава, че Сатана предложи на Адам перспективата да се отърве от Бога и той прие предложението. Вероятно човекът не е осъзнавал това и наистина НЕ ГО Е РАЗБИРАЛ. Но това не променя резултата. По същия начин Луцифер не разбираше дълбините на греха и всичките му ужасни резултати, когато за първи път започна да оспорва правото и

12 Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, p.51

авторитета на Бога”¹³. Обаче това не промени факта, че в момента, когато в ума си се съгласи с предложението на злото, стана „убиец”.¹⁴

Както бе обещала змията, очите на Адам и Ева се отвориха. Те узнаха, че се нуждаят от някаква дреха и Господ в милостта Си, дори в часа на техният грях, дойде да ги освободи. Той предвидя за тях дреха, направена от кожи, и това означаваше смъртта на някое невинно творение. Следващата стъпка за човека, когато започна да разбира „доброто и злото“, беше да отнеме живота на едно творение със собствената си ръка—да отнеме живот, който само Бог можеше да даде. „За Адам принасянето на първата жертва беше изключително мъчителна церемония”. За първи път той виждаше смърт. Потрепера пред мисълта, колко голям е грехът му, та трябва да пролее кръв. Но чрез жертвите започна да разбира много неща и тези живи жертви му разкриха основата на службата в светилището, която не бе позната на израилевите чада толкова столетия по-късно. Тогава започна да се разкрива ужасната истина, че грехът причинява смърт.

Имаме доказателства, че и израилевият народ на истина не разбираше. Да виждат в смъртта на всяка жертва корена на първия грях – желанието да бъдат като Бога – това беше отвъд тяхното обичайно мислене. Тяхното разбиране бе толкова незряло, че когато дойде Божието Агне, то не бе признато. Това придава дълбоко значение на Христовата молитва, когато Той висеше на кръста: „Отче, прости им, защото не знаят

13 Ibid., chapter 1, pp.35,et seq.

14 Интересно е да се отбележи, че на тази точка вечността бе прекъсната. Едно „начало“ бе дошло в съществуване и това предполагаше „край“ и по този начин „времето“ и неговият резултат „смърт“ станаха факт, когато Луцифер реши да се разбунтува.

какво правят" (Лука 23:34). Колкото и да е удивително, грехът на вековете беше непознат за тях. Когато жителите на цялата вселена започнаха да наблюдават службите в светилището, те научиха че „всичко, което не е от вяра, е грях“. И това щеше да бъде върховен проблем чак до края на времето, както Исус посочи: „Когато Човешкият Син дойде, ще намери ли вяра на земята?“ (Римл. 4:23; Лука 18:8) . Прехвърлянето, което човекът направи от вяра в Бога към вяра в самия него, донесе грях в този свят, а с него и „времето“ и дългият път, който Бог нямаше намерение човекът да извърви.

Този дълъг, обиколен път ще продължава, докато Божиите чада съхраняват враждата си против Бога. Тази вражда кара света да се безпокои за второто идване на Христос и да се надява, че това събитие ще бъде в някакво отдалечено бъдеще време. Тази вражда е, която причинява съзнателния грях. Тази вражда е, която кара адвентистите да се питат кога техните имена ще минат през съда. Ап. Павел фокусира вниманието ни върху това в Римляни 8:6, 7: „Понеже копнежът на плътта значи смърт, а копнежът на духа значи живот и мир; защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може“.

Трябва да разберем, че „копнежът на плътта е враждебен на Бога“. И наистина няма причина за съмнения и колебания, както и че „копнежът на духа значи живот и мир“. Това означава, че „изкуплението“ не може да бъде завършено, докато тази вражда не бъде изкоренена и Божият народ не се освободи от онова, което Кросиър нарича „подчинение на и последици от греха“. Божият характер бе такъв, че Той се съгласи да остави Своя Син в ръцете на чове-

ка, който искаше да заеме Неговото място. Той пожела да плати върховната цена, която Неговите деца изискваха. Той искаше те да разберат, че грехът е желанието да се убие Бога.

Църквата има постоянна нужда да разбере това. Истинското време на скръб няма да бъде физическа болка, жажда или глад—такива, от които страдаха мъчениците, но по-скоро ужасното съзнание, когато съвестта ни доведе до разбирането, че грехът убива. Това разбиране може да дойде само в края на времето, когато светилището трябва да бъде очистено.

Бог иска Неговата църква да познае своя грях

Господ е предвидял службата в светилището, която да ни помага да виждаме точно какво Той желае да направи за нас. Всяко заклано от ръката на грешника животното трябваше да бъде една миниатюрна Голгота. Трябваше да разкрива дълбоко заседналата в грешника вражда против Бога. Трябваше да докаже, че Бог не би задържал нищо, дори Собствения Си Син, ако по някакъв начин би могъл да накара човека да види бунта, заровен дълбоко в неговия ум. Тази служба трябваше да бъде катализаторът, който да стопи гордото и упорито човешко сърце. Нищо по-малко освен „кръв“ не би могло да измие такъв дълбоко скрит, неосъзнат грях—желанието да се убие Бог.¹⁵

¹⁵ Великата истина на изкуплението е била неизмеримо много изкривявана. Всички религии, включително и християнството изобщо, са стигнали до вярването, че смъртта на Христос (или в езическите вярвания смъртта на някоя видна личност), по някакъв начин ще укроти гнева на Бога и ще поддържа доброто Му настроение. Това е същността на римокатолицизма, която протестантите са заимствали от него. Обаче това е точно обратното на истинското евангелие, както Йоан 3:16 го изяснява.

За онези, които може би ще оспорят, че човек е имал такава дълбоко скрита вражда срещу Бога и че е абсурдно да иска да убие Бога, е нужно само да изслушат думите на Спасителя в Матей 21:33-34. Тук притчата разказва за човек, който насадил лозе, оградил го, а след това го дал на земеделците, докато той заминал в далечна страна. Когато дошло време да се събере плодът, господарят изпратил слугите си да получат жетвата. Те обаче били зле третирани. Когато и с втората група слуги се отнесли така, Господарят изпратил своя син с надеждата, че него поне ще почитат. Сам Исус бе Синът, изпратен да приеме плодовете от лозето, но когато каза на слушателите си, че дори и синът бил презрян и в края убит, за да вземат „неговото наследство“, т.е. всъщност неговото място, те намислиха да „турят ръка на Него“, защото „разбраха, че говори за тях“. Не можеха да приемат това, че грехът е зарит дълбоко в собствените им сърца.

Тази притча бе само едно предсказание или репетиция за действителните събития, които щяха да последват. Но преди върховната драма на Голгота трябваше да има още една реална драма, която да отвори очите на евреите за неосъзнатата вражда, скрита в сърцата им. В разговора те настояваха, че са семе Авраамово; той бил техен отец и те никога не били изпадали в робство на когото и да било—без да схващат думите на Исус, че извършването на грях се равнява на това, да бъдеш роб на греха. Исус ги обвини, че искат да Го убият, а ако бяха Авраамови чада,

Впоследствие, когато третата ангелска вест бъде напълно прогласена, римокатолицизмът, който не е нищо друго, освен въплъщението на звяра и езичесвото, ще бъде изправен пред „съд“. Така „високият вик“ от Откровение 18 гл. ще бъде прогласен с разтърсващи света резултати, както са описани там, и всяко фалшиво учение ще бъде разкрито, за да се види такова, каквото е – „прославяне и поклонение на личното аз“.

както и чада на „Бог Отец“, както те вярваха, тогава щяха да обичат Месия. На думите Му, че са от баща „дявола“, отвърнаха, че Исус бил от дявола. Той им отговори: „Не съм от дявола, но почитам Отца Си“ и че не познават Отца, а Той Го познава. Краят на епизода потвърждава всичко, което Исус им каза, защото се посочва: „Взеха камъни, за да хвърлят по Него“.

Това, което Исус им разкри, трябва да отвори и нашите очи: Неговите слушатели просто изяха на дело омразата, скрита дълбоко в сърцата им. Те не съзнаваха тази вражда. Исус се опитваше да представи на съвестта им факта, че са служители на греха, „чада на дявола“, вързани чрез враждата против Божия Син и Неговите представители. Техният неуспех да разберат е записан за наше увещание.

Глава 5

МОЖЕ ЛИ ДОБРИТЕ ХОРА ДА ИМАТ НЕСЪЗНАТЕЛНИ ГРЕХОВЕ

Какво бихте направили, ако „бяхте в обувките на Каяфа“, т.е. на негово място? Помислете си за момент. Той имаше да извърши една работа, защото бе главният представител на изпълнителната власт. Нещо повече, логиката беше на негова страна, когато каза, че е целесъобразно един да умре, отколкото всички да умрат. За него разпъването на Божия Син не бе грях, то бе просто акт на административна необходимост. Както често пъти работят администраторите, той избра по-малката от двете злини. Това се примка, в която адвентистите от седмия ден често падат. Да избереш по-малката от две злини означава да дадеш гласа си за продължаване на греха.

Дали това не сочи към един проблем, който не е още осъзнат? Може ли един народ да е истински обърнат към Бога, да живее според цялата светлина, която притежава, и все пак да има непознат грях, който съществува под повърхността? Може ли Бог да запечата такъв народ в подобно състояние? Дали делото по последното запечатване се отнася до развитието на характера, или пък е просто един ритуал в небето?

Отдавна говорим за времето, когато Божият народ ще бъде запечатан и ще живее без Посредник и Ходатай във времето на скръбта в края. Самият факт, че по всяко време е нужен посредник, поставя един проблем. Този проблем е грехът. Когато дойде денят, когато няма да се изисква повече посредник, това ще означава, че проблемът ще е разрешен.

Тази група от хора ще бъде уникална в цялата история. Тяхната връзка с Бога, разбирането им за греха също ще бъдат уникални. Те ще знаят разликата между Стария и Новия завет; ще чувстват, че двата поставят две противоположни идеи за примирение; ще разбират идеята на Стария завет за примирение на човека с Бога като идея недостатъчна, временна, докато в същото време именно Новият завет осигурява това примирение. Човекът ще разбере, че още от началото неговият собствен нрав е този, който е причинил раздялата. Главното в истината за светилището е, че Христос не ще остане Заместник и Ходатай завинаги, това дело трябва да има край. Трябва да бъде развит един характер, който никое общество от светии дотогава не е виждало и не е преживявало. Те ще победят „както Христос победи“. Въпросът не се съсредоточава в това, да се подготвят хората за смърт, но за преселване.

Евангелският свят не вижда разграничението между прощението на греховете и заличаването им. Те желаят Бог да се помири с човека, докато истината изисква точно обратното на това. Те даже не вярват, че е възможно или необходимо истинско очистване, защото както и редица адвентисти, чийто брой непрекъснато расте, са доволни, че са осигурени със средство за справяне с греха до самия момент на прославянето. Заедно с унищожаването на закона, те са възприели римокатолическата идея, че грехът не може да бъде победен, докато човешките същества притежават греховно естество. Но има и един още по-сериозен проблем. На вечните везни на Божиата правда всеки грях трябва да бъде отсъден, както познатият, така и непознатият, както съзнателният, така и несъзнателният. Старият завет трябва да бъде напълно заместен от Новия по практическите резулта-

ти, изявени в живота на Божия народ.

Колко дълбоко е погребан грехът

Обществото днес приема психоанализата като законен и почетен клон от медицината, който осигурява терапевтична помощ при болести на ума. Използвани били научни методи, за да се открие начинът, по който умът функционира. Това довело до заключението, че съществува подсъзнателно мислене, което има динамично влияние върху съзнателното. Тази предпоставка влиза в стълкновение със самата сила на мотивацията в човешкия живот и се съобразява с мислите, изразени в безброй библейски текстове, които допускат, че Бог наистина се интересува от „сърцето“, т.е. от ума и начина на мислене на човека. Това е в остър контраст с начина, по който човешките същества се оценяват помежду си по външния вид.

Това дава, според учението за очистването на светилището отговор на въпроса, какво всъщност трябва да бъде постигнато с повярването и обръщането. Трябва да се постигне нещо повече, отколкото външен вид. Нещо повече от въпроса, поставен преди три десетилетия от един практикуващ християнин-психиатър:

„Следователно, виждайки, че несъзнателният процес играе такава голяма роля в нашия мисловен живот и поведение и разбирайки колко много зло лежи в дълбините, теолозите естествено са се запитали до каква степен изкупителният процес, така както е проповядван в Евангелието на Христос, може да повлияе на несъзнателното. Дали приемането на съвременните психологични теории не ни води до заключението, че религиозният живот се отнася само до съзнателно-

то мислене и че една голяма част от човешката личност е оставена недокосната и непроменена? Трябва ли също така да заключим, че християнинът ще остане в състояние, при което голяма част от неговото същество е в бунт срещу Бога или е отчуждена от Бога?" (Ernest White, *Christian Life and the Unconscious*, (New York, 1955) p.20.

Отговорът за адвентистите от седмия ден е, че всеки бунт и всичко, което е отчуждено от Бога, трябва да бъдат изкоренени от сърцето, преди човек да може да застане в Божието присъствие. Това означава, че дори подсъзнанието трябва да бъде очистено, преди последното поколение да бъде готово за преселение. Следователно единственият начин да се очисти подсъзнателното мислене е да се направи то съзнателно. Това ще докаже силата на евангелието във време, когато грехът е дал плодовете си и е напълно изявен. Как става това е очертано в Библията и в писанията на Елена Вайт:

„Убежденията, всадени в сърцето и просветленията на разбирането чрез проникване на Словото работят в съвършена хармония. Истината, внесена преди това в ума, има право да събуди СПЯЩИТЕ ЕНЕРГИИ НА ДУШАТА.“ (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, p. 145, italics supplied.)

„Когато Исус бива разбран чрез вяра и внесен във ВЪТРЕШНОТО СВЕТИЛИЩЕ НА ДУШАТА, Светият Дух ще оформи характера по подобие на Христос.“ (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, p.83, italics supplied)

Подчертаните тук дълбини на вътрешно проникновение трябва да бъдат разбрани.

„Убежденията, всадени в сърцето“ могат да бъдат подсъзнателни, докато „истината, внесена в ума“ е съзнателна. По същия начин истината, „разбрана чрез вяра“, е съзнателно схващане, което ще повлияе на „вътрешното светилище на душата“, което може да бъде в подсъзнанието. Подсъзнанието влияе върху съзнанието и това трябва да бъде взето предвид, когато се преценява целият характер.“
(See: Ellen White, Ministry of Healing, pp.470,471.)

Това означава, че дори „добри хора могат да имат несъзнателни грехове“. Делото в Деня на умилолюбивостта включва целия характер. Онези, които искрено са посветили живота си на Божия служба, често пъти са изненадани и разочаровани, когато открият, че са изправени пред пречки и блокирани от изпитания и смущения. Те се молят за Христов подобен характер, а след това се сблъскват с обстоятелства, които сякаш предизвикват цялото зло на тяхното естество. „Биват разкривани недостатъци, за чието съществуване дори не са подозирали... В Своето провидение Бог довежда тези личности до различни положения... за да могат да открият в характера си дефектите, които са били скрити от тяхното собственото знание“.

Това придава нов смисъл на думите на Исус: „Аз дойдох, за да имам живот и да го имам изобилно“ (Йоан 10:10). Разбираме, че Исус не желае да има потискане, ограничения, вина, но живот, както Той го бе планирал. От думите Му: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32) струи изцелителната сила на правдата, предложена от Христос. Когато Той разказа притчата за домакина, за неговото лозе и убийството на сина, искаше да предизвика подсъзнателното мислене на Своите слушатели.

Евангелието може да разкрие погребания грях

Йоан ни дава уверението, че Исус разбираше скритите подбуди на човека. Той можеше да вижда през имитацията, през външния блясък и колебливостта на обществото. И „не им се доверяваше, защото познаваше всичките човеци, и защото нямаше нужда някой да Му свидетелства за човека, защото познаваше какво има в човека“ (Йоан 2:24, 25). Как Той имаше това познание? Едва неотдавна медицинската наука започна да се докосва до познанието, което Христос притежаваше преди толкова векове.

Едно пророчество на Исаия ни дава забележителен поглед към това, как Исус схващаше скритите подбуди и как разбираше греховността на човека. Този доклад за Месия описва благородния характер, който Той щеше да има, как щеше да го придобие и как щеше да го изявява пред човеците. Исаия казва, че Духът на Господа ще почива на Него, че Той ще има мъдрост, разбиране, познание и че няма да съди „според каквото гледа с очите Си“, но „правда ще съди“. Правдата Му ще бъде така всеобхватна, че ще го покрива като дреха „правдата ще бъде пояс на кръста Му и верността пояс на хълбоците Му“ (Исаия 11:1-5).

Кръстът, като част от човешкото тяло, често пъти е споменаван в Библията във връзка със „сърцето“ или „ума“, като винаги е свързан с дълбоките умствени способности. Речникът ни казва, че библейската употреба на кръст означава дълбоко скритото седалище на чувствата. В един речник намираме, че старозаветното значение на „кръст“ е „седалището на емоциите и чувствата (ТИ СИ БЛИЗО В УСТАТА ИМ, А ДАЛЕЧ ОТ СЪРЦАТА ИМ – Еремия 12:2) следователно, включ-

ващо характера, обектът на Божието изследване”.¹⁶ Това подкрепя идеята, че поради липса на научен термин в Стария завет, който би означавал „подсъзнание“, думата „кръст“ е била използвана и прилагана с подобно значение. Тя кореспондира с подбудите, с най-вътрешния характер, с това, което трябва да застане пред съда и да бъде сравнено с писаното Слово и със Словото, което стана плът и обитава между нас, с Божият стандарт за човешките чедра.

Употребата и значението на „кръст“ не е изолирано. То е споменато най-малко петнадесет пъти. Псалмистът казва: „Ще благославям Господа, Който ме е вразумил, още и в нощно време ме учат вътрешностите ми“ (Пс. 16:7). След като буквално упреква Господа заради начина, по който нечестивите просперирали, Еремия отбелязва, че те Му отдават една служба само от устни: „Ти си близо в устата им, а далеч от сърцата (на еврейски „вътрешностите им“) им“ (Еремия 12:2). Той прави добре известното и тържествено изявление: „Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно, кой може да го познае?“. И по-нататък казва: „Аз, Господ, изпитвам сърцето, опитвам вътрешностите“ (Еремия 17:9-10). Верният Свидетел също споменава за кръста (вътрешностите), когато се занимава със седемте църкви: „Аз Съм, Който изпитвам вътрешности и сърца“ (Откр. 2:23). В съда нищо не ще бъде скрито.

Пророк Исаия описва Христос, като стоящ пред Бога чрез „вярност“ и по този начин Той е „праведен“. Това е описание и пророчеството за онези хора, които третата ангелска вест ще събере, защото те ще имат „вярата Исусова“. Това е вярата, която се държи за Христовата милост, когато Неговата справедливост

¹⁶ Brown, Driver, and Biggs, A Hebrew and English Lexicon of Old Testament, (Oxford, 1955) p.480

отключва нашите „вътрешности“ и по всички външни признаци изглежда, че сме предизвикали Божият гняв. Това уникално състояние изисква не просто вяра в ИСУС, но онзи вид вяра, която Той имаше, вярата на ИСУС (Откр. 14:12). Лаодикия е призована към живот, изграден на духовно разграничима вяра и на праведността на Христос, но това не може да се осъществи, докато тя не „познае“, докато нейните „вътрешности“ не се отключат; докато думите и чувствата ѝ не застанат в хармония.

Преди един век Господ се опита да спечели чувствата на Църквата адвентистите от седмия ден и изпрати онази „скъпа вест“ от 1888 г., която представлява начало на финалното приготвяне за преселение. Когато църквата бе събрана на Генералната конференция през 1891 г., А. Т. Джоунс представи дълга серия от изследвания върху „третата ангелска вест“. Той посочи, че Господ няма да отнеме греховете ни без наше разрешение. Божият народ сам трябва да реши дали предпочита греховете си или Христос. Но предвид предстоящото дело на запечатване Господ ще изпита и представи „грехове пред нас, за които никога не сме и помисляли преди, които само показват, че Той „слиза до дълбините“ и „ще достигне най-накрая до дъното“. ...Той не може да постави печата, отражението на Своя съвършен характер върху нас, докато не го види там. И затова издирва и най-дълбоките места, за които никога не сме и сънували, защото не можем сами да разберем собствените си сърца“¹⁷.

Този говорител, когото Елена Вайт одобрява десетки пъти, подчертава, че това е процесът на освещението и ние трябва да знаем какво Господ прави. Ако Той отнеме греховете ни без наше съгласие, това не

17 See General Conference Bulletin, 1893, pp.404,405

би ни донесло добро, бихме станали „машини“. Трябва да знаем кога грехът си отива, така че да можем да знаем кога Неговата правда идва. С други думи, Той трябва да опита нашите „вътрешности“ така, че несъзнателният ни бунт да бъде очистен.

Евангелието в светилището

В продължение на векове службата в светилището е била изпълнявана най-точно, но реалната ѝ цел е била изгубена, ако изобщо някога е била разбира на. На Израил бе казано да изгради светилище, „за да може Господ да обитава сред тях“ (Изм. 25:8). Но те считаха, че онова, което наистина има значение, е ВЪРШЕНЕТО на различните дреболии и подробности от службата. Същата грешка, допусната от евреите, може да се окаже гибелна и за нас. Ако механично принесем онова, което те вършеха на земята, към службата, извършвана на небето, и забравим, че грехът е проблемът, оставаме под същия Стар завет, без никаква надежда. Те пропуснаха да разберат, че службите им бяха дадени поради проблема на това, че Бог и грехът не могат да пребъдват заедно. Или едното, или другото трябва да си отиде. Така възникна и онази война в небето и по същия начин стана очевидно, че реалният грях, това е волята да се премахне Бог.

Господ състави план за обяснение на проблема и предвидя начин дори и най-неграмотният човек да може да го разбере. Бяха наредени за извършване различни видове приношения, всяко със специфичното му отношение към един цялостен план. Никое от тях не би съществувало, ако не беше бунтът на Божиите чада и Божието желание да им даде още една възможност да живеят. С други думи религията

е резултат от греха. Първоначалният план изискваше общение между Бога и човека лице в лице, семейна обстановка и взаимна почит. Службите в светилището бяха предназначени да направят отново достъпни райските взаимоотношения. Подсъзнателното трябваше да бъде изявено и скритата в сърцето на човека вражда трябваше да бъде премахната.

За да възстанови първоначалния план, Христос стана „служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“ (Евреи 8:2). Той е ходатай на „по-превъзходен“ завет (ст. 6). И тези две действия установяват едно „истинско светилище“ в противоположност на онова, което е само „сянково“. Това дава основание за замяна на цялата служба с един „по-добър завет“ или Новият завет на мястото на Стария. Това означава, че светилището, в което Христос служи, е светилището на Новия завет, който е бил сътворен от Бога. Това разбиране бе ясно за Крисиър, когато за първи път поставя този въпрос пред вярващите след разочарованието.

В хармония със символа, Христос като Първосвещеник не можеше да влезе да служи в светилището, докато нямаше кръв, която да предложи. Така изградена, позицията на адвентистите е логична, правилна и съобразена с цялата еврейска храмова служба. Христос започна службата Си след разпятието, когато вече можеше да предложи кръвта Си. По това време грехът на човеците бе записан по начин, който всички можеха напълно да разберат. Божиите чада можеха да се огледат в онова, което се случи на кръста. Ако убийството на Човешкия Син не убеди техните сърца, то и нищо друго не можеше да ги докосне. Цялата вселена бе свидетел на онова, което се случваше. След Голгота евангелието се изпълни със силата

да пресътворява човешки същества.

Службата на светилището, започнала от кръста, е Новият завет и по същество е свързана с новия Ерусалим, както Старият завет бе свързан със стария Ерусалим. „Истинският“ бе издигнат от Бога, докато старият бе направен и издигнат от човек. А какво бе издигнал Господ? „Град, на който Архитект и Строител е Бог“ (Евреи 11:10). Така и ние „знаем, че ако се развали земният ни дом, телесната скиния, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен“ (2 Кор. 5:1). Но един град без хора е призрачен град. Хората са, които правят града. Всяка личност като „дом“ е именно онова, от което Бог се интересува, затова още в началото Той каза: „Да направим човека“. Този „дом“, това „светилище“ остава обект на Божия интерес, крайна цел на цялата служба в светилището и на неговото окончателно очистване. В това окончателно очистване цялата вселена трябва да види изявена мощта на евангелието.

Църквата на земята също ще разбере цялата истина. Старият завет се занимаваше с външните ритуали и церемонии на очистване, а Новият завет се занимава с вътрешното очистване, като законът е поставен в ума и е написан в сърцето.

В Светая на земното светилище трябваше да бъдат изповядвани всеки ден познатите грехове. В деня на умиловението службата в Светая Светих беше да очисти самото светилище. Тези символи могат да имат значение само ако сочат към реалните неща, на които са образ. Следователно целият ритуал трябва да означава изявяване на тайната на благочестието с нейното окончателно значение, в контраст с тайната на нечестието.

Това означава, че от кръста до 1844 г. се е из-

вършвало ДЕЛО за съзнанието на човека в първото отделение. То е предшествало окончателния Умилостивителен ден и не е включвало по-дълбоката работа за подсъзнанието. Светът трябваше да чуе вестта на надежда. Евангелието прогласяваше на цялото човечество, че чрез вяра има спасение в Христос. Всеки познат грях, когато бъдеше изповядан, можеше и щеше да бъде простен. Кръвта на Христос осигуряваше това.

Обаче от 1844 насам се извършва една съвсем различна работа, както в действителност службата в Деня на умилостивението бе съвсем различна от ежедневната служба. След 1844 г. трябваше да се извърши едно ново дело. Вселената трябва да види пресътворяването в Божиите чада, когато несъзнателната враждебност срещу Него бъде разкрита и човекът да познае своя грях като такъв, какъвто всъщност е. Това означава, че и в образ и по същност Светая има работа със съзнанието на човека, докато Светая Светих, най-святото място, трябва да се занимава с очистването на подсъзнанието. Това довежда Стария завет в контраст с Новия и хиляди години на символи и образи биват поставени във фокус и подчертани като жизнено важни за седмата църква. Така, когато Лаодикийя стигне дотам, че да разбере своето отчуждение, своята изтънчена гордост и несъзнателен грях, тогава ще „познае“ своето окаянство, своята вражда срещу Господа, ще се покае и ще бъде изцелена.

Глава 6

КАКВО Е „ИСТИНСКОТО СВЕТИЛИЩЕ“?

Христос постоянно бе изправен пред проблема да говори на хора, които „имат уши, но не чуват“. Учениците Му, както книжниците и фарисеите, не успяваха да разберат истините, които им бяха представяни. Това беше като да поставиш, както казва Той, „нова кръпка на стара дреха“ или „ново вино в стари мехове“ (Матей 9:16-17).

Можем да разберем проблема, ако обърнем внимание на думите Му: „Разрушете този храм и за три дни ще го издигна“ (Йоан 2:19). Евреите никога не бяха чували толкова дръзко предложение – здание, градено в продължение на четиридесет и шест години, да се построи от Дърводелец за три дни; „но Той говореше за храма на тялото Си“ (ст. 21). Чак след възкресението учениците Му разбраха думите Му. А какво означава това за църквата на остатъка, тепърва трябва да се разбере.

Писанието ни казва, че когато каза „храм“, Исус не говореше за каменната постройка в Ерусалим. Ап. Павел ясно заявява:

„Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух... Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас. Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали, защото Божият храм е свят, който храм сте вие... И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: „ще се заселя между тях и помежду тях ще ходя и ще им бъда Бог и те ще ми бъдат люде“ (1 Кор. 6:19; 3:16-17; 2 Кор. 6:16).

Трябва да разберем, че този „Божия храм“ е тясно свързан с Новия завет. Когато кажем, че Бог ще „обитава“ и ще „ходи“ със Своя народ, това поставя Посланието на ап. Павел към евреите във фокус: „Ето заветът, който ще направя с тях след ония дни, казва Господ: ще положа законите Си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им“ (Евреи 10:16).

Ясно можем да видим от живота на левитското свещенство и от церемониите през онова време, че те не правеха хората свършени. Ежедневният и годишният цикъл от церемонии и обреди оставаха само символ. Това беше само една глава от разказа за Божието отношение към Неговия народ. Тя трябваше да ги пригответи за истината, която дори и ангелите трудно повярваха, че „Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син“. Делото за очистиране на съзнанието и съвестта трябваше да промени човешките сърца и да обособи и отдели един „свършен навеки“ народ, който ще бъде „без петно пред Божия престол“.

Божият слово изяснява, че крайна цел е човешките същества да станат място за обитаване на Святия Дух. Това дава живот на истината за небесното светилище. „Твоят път о, Боже, е в светилището“ (Пс. 77:13, Ревизиран превод). Това не е някое отдалечено място във Вселената, където Бог живее. Неговата загриженост за човечеството изпрати Сина Му като откуп, за да остане Той завинаги член на човешкото семейство и чрез Него ние да знаем, че Всевишният изпитва върховен интерес към „Божия храм... който храм сте вие“. Доказателството за това е и начинът, по който Верният Свидетел продължава да хлопа на врата на Своя храм – Лаодикия.

Следователно от огромно значение е дали очис-

тването на небесното светилище, преди Христос да се завърне, има етично значение, или това е само ритуал, изпълняван в някой ъгъл на Вселената, без отношение към нас. Именно ужасът от блестящата в еврейските ритуали истина бе, който накара евреите да произнесат над Божия Син присъдата:

„Разпни Го“. Същият проблем стои и пред нас. Много по-лесно е да си налагаме цели, да се стремим към все по-голямо членство, да организираме громадни събрания с музика и забавления, разкриващи материалната слава на небето, отколкото да посрещнем истинското значение на истината такава, каквато се изправя пред нас като личности и като християнска общност.

Обещанието на Исус за Неговото завръщане, записано в Йоан 14:1-3, съдържа много повече истини, отколкото изглежда на пръв поглед. „Жилищата“ на Неговия Отец, така, както е написано на гръцки език, означава „обиталища“ или „места за пребиваване“. Бог, Който „не спи и не става“, не се нуждае от цели векове, за да приготви място за Своя народ, ако се касае за нещо материално. Но да приготви едно „обиталище“, където Бог и Неговият народ ще са наистина заедно, където ще бъдат „храм на живия Бог“. Той ще „обитава с тях и ще ходи wśród тях“, и ще бъде на всяко място, където ще бъдат и те. Това наистина изисква приготвление. Това не е градене с тухли и хоросан, нито дори със скъпоценни камъни, но по-скоро с каменните човешки сърца. Дело от такова естество наистина изисква време и никой не знае колко дълго ще трае то.

Много текстове в Писанието поддържат идеята, че „скинията“, „светилището“, „храмът“ или „Божият дом“ придобиват допълнително значение и разкри-

ват високото призвание на Божия народ. Тук изпъква реалната истина за онова, което Бог е приготвил за онези, които Го „обичат“ (1 Кор. 2:9) – един характер, едно разбиране за Бога, разкрито чрез Неговия Дух. Неговият народ – Божието семейство – се обединява, за да стане „свят храм на Господа“.

“Чрез Него и едните, и другите имаме своя достъп при Отца в един Дух. Затова вие вече не сте странници и пришълци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство, понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е крайтъгълен камък сам Исус Христос, върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм, свят на Господа, в който и вие се вграждате заедно с Духа за Божие обиталище (Еф. 2:18-22).

Библията потвърждава заключението, че „истинското светилище“ е Божият народ, за който в небесното светилище се извършва служба (Евреи 8 гл.) Когато всички, които очакват Господа, схванат това, ще знаят защо Второто пришествие още не е настъпило.

„Истинското светилище“ и Божествения съвет

Елена Вайт е говорила много за „истинското светилище“. Ако разгледаме някои от многобройните и изявления по този въпрос, ще разберем как човек може да стане „истинско светилище“, „храм“, в който Бог желае да обитава вечно. Опитността на вярващите от 1844 г. постави началото на една новозаветна оценка на Изследователния съд в последното време. Той не се провежда, за да се осигури по-добра законова подготовка за приемането на грешниците, но

за да могат грешниците да бъдат очистени чрез вяра. Протестантските евангелски концепции за края не са в съгласие с истината за светилището, съда и делото, което трябва да се извърши в човешкото сърце. Уни-кална е целта и възвишено е призванието, предназначени за „остатъка“:

„Да ми направят светилище, за да обитавам между тях“, това бе наредено на Мойсей, докато бе на планината с Бога... Това с единственото светилище, за което Библията дава информация; и то бе обявено от ап. Павел за светилище на Първия завет. Но има ли и Новият завет светилище? Изследвайки посланието на ап. Павел към евреите, търсачите на истината откриха, че съществува и второ светилище или светилище на Новият завет, загатнато във вече цитираните думи: „И Първият завет имаше наредби за Божествена служба и земно светилище“. Изразът „имаше и“ сочи, че ап. Павел вече е споменал за светилище. Обръщайки се към началото на предишната глава, те прочетоха: „А от това, което казваме, ето що с смисълът: ние имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието на небесата. Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“ (Евреи 8:1-2).

Тук е разкрито светилището на Новия завет. Светилището на Първия завет бе изградено от Мойсей; а това светилище е издигнато от Бога, не от човек. В старозаветното светилище земните свещеници извършваха службата; в това, Христос, нашият велик Първосвещеник служи отдясно на Бога“. Едното светилище бе на земята, другото е в Небето.¹⁸

Ясно е, че има „новозаветно светилище“, съвсем

¹⁸ Ellen White, *The Great Controversy*, pp.411-413; cf., *Signs*, February 14, 1900, p.98

различно и отделно от онова, което Мойсей изгради. Него Кросиър „откри“ в края на Разочарованието; и това е светилището, което евангелските общества не приемат. Същото разбиране за светилището подкрепя една друга вест: Терминът „светилище“, така както е използван в Библията, се отнася първо за светилището, изградено от Мойсей като образец на небесните неща; и второ за „истинското светилище“ в небето, към което земното само посочеше. Със смъртта на Христос на кръста символичната служба престана. И тъй като пророчеството на Даниил 8:14 завършва във времето на Новия завет, то светилището, за което той споменава, трябва да бъде светилището на Новия завет”¹⁹.

Направена е ясна разлика между светилището на Мойсей и онова на Бога; едното бе „на земята“, а другото „на небето“. Не се фиксира непременно географско място или положение и небето не се счита за някакво извлечено място във вселената. Всъщност Йоан видя и „ново небе и нова земя“, което говори за нещо повече от географско местоположение (Откр. 21:1). Там, където Бог обитава, е свято място.

Всичко това може да бъде разгледано и по друг начин. Едното светилище бе човешко, а другото е Божие. Човешкото предвиждаше една старозаветна защита от вина и грях - убежище „в закона“. Божието светилище предвиждаше новозаветно справяне с вината и греха, което да съгради нова опитност за човешките сърца. Както преносимата скиния в пустинята, така и великолепия Соломонов храм в Ерусалим, бяха човешка направа. Но Господ изгради храм, който е Негово творение и подхожда на Бога и на Неговото възвишено положение във вселената. Едното

19 Ibid, p.417

е „земно“, а другото е „небесно“. Както е сигурно, че Бог е по-висш от човека, така сигурно е, че светилището, което Той е изградил, е много по-възвишено от направеното от човека.

Ясно се заявява, че Новият завет има жизненоважна връзка с характера на Божия народ:

„Ще положи законите Си в ума им и ще ги напише в сърцата им“ (Евреи 8:10). Следователно пророчеството от Даниил 8:14, отнасящо се до „светилището на Новия завет“, има изрична връзка с ума и сърцето на Божия народ. Небесният съветник ни уверява: „Онова, което се извършваше СИМВОЛИЧНО в службата на земното светилище, се извършва РЕАЛНО в небесното светилище“ (Ibid., p.420, italics supplied). Едното бе предвиждане; другото подготвяне на сърцата за очистване от греха и приготвяне за преселение.

„Истинското светилище“ и небето

Адвентистите дълго време са оприличавали небето със злато, сребро и скъпоценни камъни, което е проява на груб материализъм. Християнството, общо взето, апелира към „его“-то на човека да върши добро, за да спечели награда, и да избягва зло, за да избегне вечно наказание. Но това е и апел на всяка друга религия по света, независимо дали е езическа, философска или от друг вид. Всяка от тях поддържа известна утопия по отношение на бъдещето, като се различават само в пътя, който трябва да се измине, за да се стигне дотам. Адвентистите от седмия ден са призвани към много по-висше разбиране, което да прогласят на света. В противен случай нямат основание за съществуването си като деноминация.

Евангелието казва, че единствената причина, по-

ради която Бог даде Своя Син на този свят, бе любовта Му към Неговите чада. Христос сам пожела да се отрече от Своето АЗ и да „поеме кръста“, за да ги потърси. Именно неразбирането на тази истина пречи Неговият народ да дойде по-близо до Него. В тази истина се открива една вечна любов, която превъзхожда всяка друга сила във вселената. Тя създава духовна обстановка, в която избледняват всички материални неща и стават съвсем маловажни пред небето.

Тази връзка на любов прави Христовото дело в „истинското светилище“ от върховна важност за църквата на земята, тъй като тя е тясно свързана с Небето:

„Докато Христос служи в небесното светилище, чрез Своя Дух служи НА ЦЪРКВАТА НА ЗЕМЯТА“. (Ellen White, *Desire of Ages*, p. 166)

„Щастието в небето ще се изразява в съобразяване с Божията воля и ако човеците стават членове на небесното семейство, то е защото НЕБЕТО Е ЗАПОЧНАЛО ЗА ТЯХ ОЩЕ ТУК НА ЗЕМЯТА. (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, p.361)

„Всеки изминал час сега е час на активна работа в небесните дворове за подготвянето на Божия народ на земята... Ако искаме да бъдем светии горе, трябва ПЪРВО ДА БЪДЕМ СВЕТИИ ДОЛУ. (Ellen White, *Review and Herald*, January 1, 1889)

„Господ е поставил ЦЪРКВАТА СИ като светлина в света, за да доведе света в Небето. ТЯ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЧАСТ ОТ НЕБЕТО НА ЗЕМЯТА, излъчваща Божествена светлина към потъналите в мрак души“. (Ibid., January 21, 1890, italics supplied.)

„Зад най-вътрешната завеса в светилището бе СВЕТАЯ СВЕТИХ, където се съсредоточава-ше символичната служба на изкуплението и ходатайството, и която представляваше съ-единителната халка между небето и земята (Ellen White, *Patriarchs and Prophets*, p348, italics supplied).

Небето е много повече от материално място - то съдържа едно разбиране, една жива опитност, която започва тук и сега за Божия народ в този свят. Делото на служене, което Христос провежда, сега е служба за църквата тук на земята. Както в сянквата служба Светая Светих бе съединителната халка между небето и Деня на умилоствението, така тя заема и специално място във връзка с делото на земята след 1844 г.

„Истинското светилище“ и Христос

Когато Христос каза на евреите да унищожат храма и че за три дни Той ще го издигне отново, имаше предвид Своето тяло. Нито евреите, нито Неговите ученици разбраха смисъла на думите Му. Това не е лесно и за нас, които можем да видим Неговата смърт и възкресение, отговарящи на пророчествата и историята. Ап. Павел прозря дълбокото значение на тази истина. В Послание към евреите 9:11 той пише: „А понеже Христос дойде като Първосвещеник на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, сиреч не от настоящото творение“.

Христос бе говорил за това още преди Неговият „храм“ - тялото Му да бе възкръснало, и бе станал Първосвещеник чрез едно „съвършено светилище“ в Своето човешко естество. Както всички от Неговия народ са призвани да представят телата си в жива

жертва, така Той представи Своето тяло. Величието на това високо призвание на църквата на остатъка се вижда в следното:

„Когато трябваше да изгради светилището като място за обитаване на Бога, Мойсей бе наставен да направи всичко в него според образа, показан му на планината... Така и на Израил, КОГОТО БОГ ЖЕЛАЕШЕ ДА НАПРАВИ СВОЕ МЯСТО ЗА ОБИТАВАНЕ, Той разкри Своя славен идеал. Образецът им бе показан на планината, когато бе даден законът на Синай... Израил обаче избра свой собствен път. Израилтяните не „градиха според образа“, но ХРИСТОС - ИСТИНСКИЯТ ХРАМ за обитаване на Бога оформи всеки детайл от Своя живот в хармония с Божия идеал... ТАКА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИЗГРАДЕН И НАШИЯТ ХАРАКТЕР „за обитаване на Бога чрез Духа“ (Ellen White, *Desire of Ages*, pp.208, 209).

Сградата и службите в светилището трябваше да накарат Божия народ да разбере, че в правдата има живот и че в греха има вечна смърт и унищожение. Значението на земното светилище не се състоеше в неговите славни образи и изискани церемонии. По-скоро чрез сградата, и службите, които Бог даде на народа Си, той трябваше да разбере, че има едно много по-съвършено светилище - самият Христос. Това ни открива великата истина, че Той бе върховният образец, „истинското светилище“, по който бяха моделирани всички други.

Ако Израил бе разбрал това, историята на света би била съвършено различна. Бог желаше над всичко друго да направи хората от Своя народ място за обитаване на самия Себе Си. Светилището беше

символ на тази цел. Божествената надежда трябваше да изчака, докато дойде Христос; но в Него възможността стана факт. Той, истинският Храм за обитаване на Бога, оформи всеки детайл от Своя живот според Божия образец. „Така трябва да бъдат изградени и нашите характери“. И така църквата може да бъде сигурна, че е храм, обитаван от Христос. „Чрез Своята смърт и възкресение Той стана служител на „истинското светилище“, което Господ е издигнал, а не човек“ (Ibid., pp. 165, 166). До каква степен и колко скоро ще бъде променена световната история в наше време, когато пазителите на съботата стигнат до разбирането за Божието желание да изградят характерите си - себе си като обиталище на Бога чрез Духа?

„Истинското светилище“ и църквата

В 1844 г., след Разочарованието, вярващите трябваше да изживеят и осъзнаят нещо ново. Трябваше да видят и разберат бунта на човешкото сърце срещу Бога и истината. Враждата им бе останала неосъзната, очаквайки откровение в последното изкупление. Делото на преобразяване започваше и щеше да има за резултат пълното примирение. Изкуплението щеше да стане факт, щеше да има един народ, запечатан и приготвен да види Господа лице в лице. Това дело на запечатване е описано както в книгата Откровение, така и в книгата на пророк Езекиил, и все още очаква своята кулминация. То е описано от Божията вестителка като тържествена опитност:

„Онези хора, които не чувстват скръб за собствения си духовен упадък, нито скърбят за греховете на другите, ще бъдат оставена без Божия печат. Бог поверява специална мисия на Своите пратеници на хората с оръжия за

убиване в ръцете: „Минете през целия град и убивайте: окото ви да не пожали, нито да изпитате съжаление: убивайте както стар, така и млад; както невеста, така и малко дете и жени, но не доближавайте никой човек, на когото е белегът; и започнете от Моето светилище. Тогава те започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

Тук виждаме как ЦЪРКВАТА — ГОСПОДНЕТО СВЕТИЛИЩЕ първо почувства удара на Божия гняв. Старейшините, на които Бог бе поверил голяма светлина и които стояха като стражи на духовните интереси на народа, не се бяха оказали достойни за оказаното им доверие“ (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p.211).

Сериозността на тези думи изисква нашето внимание: трябва да се отбележи, че църквата е „Господнето светилище“, чиято грижа не е някакво отдалечено свещеническо дело на проверяване книги, но подготвяне църквата за истински храм на Господа. Светът е пълен с хиляди великолепно постройки, издигнати в името на Бога. Много от тях са градени десетилетия, а други стоят от векове. И все пак, светът днес очаква да види великолепието на един „дом“, напълно и изцяло посветен на Божия служба. Не липсва материал, но това, което Господ е осигурил, още не е използвано. Църквата на остатъка е уверявана:

„Господ е снабдил Своята църква със способности и благословения, за да представи на света един образ на Своето собствено съвършенство. Неговата църква да бъде напълно в Него един постоянен представител на друг вечен свят, със закони, по-висши от земните. НЕГОВАТА ЦЪРКВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ХРАМ, ИЗ-

ГРАДЕН ПО БОЖЕСТВЕНО ПОДОБИЕ. Ангелският архитект е взел своята златна тръстика за измерване от Небето, за да може всеки камък да бъде изсечен и оформен по Божествена мярка и полиран така, че да свети като емблема на Небето, излъчваща във всички посоки светлите, ясни лъчи на Слънцето на правдата“ (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, p. 17, first published in General Conference Bulletin, 1893, p.408).

Целият свят ще бъде привлечен от такава църква, „изградена“ според плановете на Божието подобие. Крайтъгълният камък е поставен и Божественият Архитект продължава да търси „живи камъни“, за да довърши дома. Участиа на църквата, значението на символа и осъществяването му в реалността - изпълнението на плана, заложен още при основанието на света, са поставени в ръцете на Божия народ, за да бъдат разбрани и прокарани.

„Еврейското светилище беше символ на християнската църква... ЦЪРКВАТА НА ЗЕМЯТА, съставена от верните на Бога, е „ИСТИНСКИЯТ ХРАМ“, на който Изкупителят е служител. БОГ, А НЕ ЧОВЕКЪТ, ИЗДИГНА ТОЗИ ХРАМ на едно по-висше равнище. Този храм е Христовото тяло и от север, юг, изток и запад Той събира онези, които ще послужат да се изгради то. Чрез Христос истинските вярващи биват представени като „изградени заедно за обиталище на Бога чрез Духа“ (Ellen White, *Signs of the Times*, February 14, 1900).

Правилната оценка на неизразимо високото призвание, което Господ е дал на църквата на остатъка, съдържа в себе си една принуждаваща сила, която

все още трябва да бъде реализирана. Със сигурност, както храмът от камъни и скъпоценни материали в стария Ерусалим бе чудо на света, така и вселената ще се възхищава на великолепието на храма - църквата на земята, Христовото тяло, когато тя наистина стане обиталище на Духа.

„Истинското светилище“ и народа на остатъка

Славата на Божието творение, така както излезе от ръцете Му, беше още по-великолепна, когато Адам и Ева бяха създадени по Божи „образ“. Те бяха уникални - не „служебни духове“, а същества, направени по Негово собствено подобие, за да владеят над земята. Те трябваше да общуват лице в лице с Бога. Това щеше все повече да увеличава тяхното всеобхватно разбиране за Твореца и щеше да им осигури общение, което да задоволява величието и далеч простиращите се прояви на Неговия характер - да обича отделната личност. Но планът бе осуетен. След грехопадението Бог се опитва да върне човека към първоначалното му общуване с Него „лице в лице“. Той бе принуден на това, защото хората са Негови чада. Величието на Божия план е представено на Неговата последна църква:

„Още от вечността Божията цел бе ВСЯКО СЪТВОРЕНО СЪЩЕСТВО, от най-висшия и свят серафим до човека, ДА БЪДЕ ХРАМ ЗА ОБИТАВАНЕ НА ТВОРЕЦА. Поради греха човечеството престана да бъде храм на Бога. Помрачено и осквернено от греха, човешкото сърце не разкрива повече славата на Твореца. Но чрез възплъщението на Божия Син целта на Небето се изпълни. Бог обитава сред човечество-

то и чрез спасяващата благодат СЪРЦЕТО НА ЧОВЕКА СТАВА ОТНОВО НЕГОВ ХРАМ... Чрез очистването на храма от земните продавачи и купувачи Исус обяви Своята мисия за очистване на сърцата от осквернението на греха“ (Ellen White, *Desire of Ages*, p.161).

Ако човек не се бе съгласил с греха, нямаше да има нужда от храм в дните на Израил. Човекът, както бе сътворен, щеше да продължи да бъде храм на Бога и общуването им никога нямаше да бъде прекъснато. Нямаше да има нужда от посредник. С голяма сила ни впечатлява разбирането точно нас, които имаме истината за светилището и съда, че когато „сърцето на човека стане отново Божи храм“, нуждата от Посредник ще изчезне. Заместничеството ще приключи, защото заместничеството и съвършенството се изключват взаимно. Противопоставянето на личното „аз“ на Божиите закони ще елиминира всяко извинение за убийството на Бога. Покварата на човешкото сърце ще бъде изявена и човек ще пожелае да заеме своето място на кръста с Христос. Издигането на завесата между Христовото Божествено естество и човешкото греховно естество е именно онова, което предизвиква ужаса на Голгота. Тази конфронтация между греха и правдата е чашата, предложена на последното поколение. Когато Божият народ сам пожелае да я изпие, той ще бъде готов да види Бога лице с лице. Христос ще бъде в състояние да стане и да обяви: „Свърши се“. Но Той не може да направи нищо, докато това не стане и остатъкът не разбере своята роля в събитията от края на времето.

Неизвестният, неосъзнатият грях враждá та на Лаодикия трябва да бъде разкрит. Защото в продължение на хилядолетия Бог се е опитвал да помогне на народа Си да го разбере, но на седмата църква е бил

да-ден и специален съвет:

„Бог се стремеше да впечатли Израил със светостта на Своя характер и изисквания... Но народът се бавеше да научи този урок... Съжалявайки слабостите им, Бог им даде символ на Своето присъствие. „Нека Ми направят светилище, за да обитавам всред тях“... Така на Из-раил, когото Той желаше да направи Свое обиталище, Бог разкри славния Си идеал за характера... Но те бяха неспособни да постигнат сами този идеал... Чрез Христос трябваше да се изпълни целта, на която светилището беше символ... Христос желаше Неговият народ да раз-бере Божията цел за човешката душа. Това беше същата цел, изложена по-късно от ап. Павел, когато говори за Светия Дух: „Не знаете ли, че сте храм на Бога“... При изграждането на светилището и при неговата подредба трябваше да участвуват всички... Трябваше да сътрудничат също и на изграждането на духовното здание Божия храм в душата“ (Ellen White, *Education*, pp.35-37).

В милостта Си Бог им даде един символ, но това беше само образ. Истинската цел боравеше с човешката душа. Божият народ не е пял още песента на Мойсей и на Агнето, но „наша е привилегията да се издигаме все по-високо и по-високо в по-ясното изявяване на Божия характер. Когато Мойсей се молеше „Моля Те, покажи ми славата Си“, Господ не го укори и отговори на него-вата молитва... Грехът е, който помрачава нашите умове и затъмнява нашето схващане“ (Ellen White, *Ministry of Healing*, p.464; [Sons and Daughters of God, p.339]). При отговора на онази молитва Мойсей бе облечен с Божията слава. След

това от съжаление за греха и поради нежеланието на народа да се срещне лице в лице със собствения си неосъзнат грях, Бог позволи на Мойсей да покрие тази слава пок-ривало, което още остава. Това не бе покривало от Божия слава, но покривало от сърце, оформено от символи. Символите станаха тяхна реалност. А духовното здание, което Бог очаква да изградят, Неговия храм в душата, и до ден днешен все още чака.

Ако остатъкът схване това висше и свято призвание, любовта към света и обаянието на света ще умре. Ще знаем, че ние сме „Божието здание“, Неговият дом, Неговият храм, Неговото „истинско светилище“ и че Божият интерес и най-дълбока грижа е човешката душа-храм.

Никое предишно човешко поколение не се е изправяло пред такава великолепна истина. Най-висшата участ, която Бог е планирал за Своя народ, очаква да бъде приета от него - очистването и възстановяването на светилището.

Глава 7

ОЧИСТВАНЕТО НА „ИСТИНСКОТО СВЕТИЛИЩЕ“

Като народ ние сме се задоволявали да виждаме в пророчествата само определянето на своето място в християнския свят. Веднъж станали църква, бяхме в състояние да си издълбаем своя „ниша“ и да побеждаваме в дискусия тези, които нямат толкова много светлина от Писанието, като по този начин изграждаме и засилваме нашето „его“.

Но тази интелектуална сила съдържа в себе си семената на поражението, защото „времето на скръбта“ в крайна сметка включва конфронтация със собственото „аз“, за да може да се изяви „човекът на греха“. Поради тази причина последният конфликт на Божия народ – точно преди второто идване на Христос е сравнен с преживяването на Яков. Чрез смирение, покаяние и себепредаване този грешен, заблуждаващ се смъртен надделя над Величието на небето – молителят се издигна до княз пред Бога. И Всевишният го прие като победител. Конфронтацията на Яков бе със самия себе си. Неговото „его“ бе оголено и вината му бе заличена пред Онзи, срещу когото бе съгрешавал толкова тежко.

Трябва да разберем, че не Бог се бореше с Яков, а Яков се бе вкопчил в Бога и се бореше с Него. Бог би могъл да смаже молителя всеки момент. Яков усещаше Бога като свой враг, понеже в светлината на Неговото присъствие вината и грехът му бяха ясно изявиени и той бе буквално сразен. Така е било винаги – тъжната история на всеки опит на Бога да се приближи до човека, започната още в Райската градина. Когато

Бог се приближи, човекът избяга и се скри. Кога един човек без страх, такъв какъвто е, може да се срещне със собствения си грях, напълно разбулен в Божието присъствие, и след това от цяло сърце да прегърне своя Творец, вместо в подозрение да се бори с Него?

Но сега времето на скръбта е все още в бъдещето и ние сме доволни от своята интелектуална сила. Това ни дава възможност да си оформяме дубликати на свещеническите мантии, които да са ушити „по модел“ до най-детайлни подробности, както и да си изградим удивителни миниатюри на сградата на светилището. Знаем точно колко тръстики е дълго и колко тръстики е широко светилището. Знаем цвета на завесите, височината на стените, славата на тавана, великолепието на ковчега, обкован със злато. Знаем за щипците, легените, куките, съдовете. Но въпросът е, разбираме ли Божията цел в създаването на службата на светилището за Неговия народ? Дали остатъкът разбира непримиримия конфликт между греха и правдата, който се изявява в службата на светилището? Дали думите на истинското Агне не се отнасят твърде много за нас, когато то каза: „Не дойдох да призова праведниците, но грешниците“ (Лука 5:32)?

Нуждаем се от разбирането, че именно към хора, към човешки същества като нас самите, Бог и Неговият Син проявяват върховен интерес. Цялата човешка раса създаде причината за установяване службата в светилището, защото всички са грешници. Древният Израил имаше нужда да разбере това. Но това е нужно и на съвременния Израил, защото ние всички сме смесили „дела“ с основен грях. Заедно със своите духовни предшественици и ние сме обременени със старозаветни схващания. Службата, която Бог установи, се занимаваше със „заличаването“ на греха и това

оставя „сърцето“ на човека като проблем, „защото от сърцето произлиза злото“ (Матей 15:19).

Дадена ни е много светлина за делото, което Христос извършва в това време. Но ние сме мудни и бавно разбираме тази жизнено важна част от плана на спасението:

„Значението на юдейската религиозна система ВСЕ ОЩЕ НЕ Е НАПЪЛНО РАЗБРАНО. Дълбоки и обширни истини остават в сянка. Чрез познание за изкупителния план тези истини могат да се отворят за ума“. (Ellen White, *Christ's Object Lessons*, p.133, italics supplied)

„Великият изкупителен план, така както е разкрит в заключителното дело на последните дни, ТРЯБВА ДА БЪДЕ МНОГО ПО-ПОДРОБНО РАЗГЛЕДАН. Сцените, свързани с небесното светилище, трябва да направят такова впечатление на умовете и сърцата на всички вярващи, че те да могат да впечатлят и други. Всички се нуждаят от повече разбиране по отношение делото на изкуплението, което се провежда в небесното светилище. КОГАТО ТАЗИ ВЕЛИКА ИСТИНА СЕ РАЗБЕРЕ, ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ Й ЩЕ ЗАРАБОТЯТ ЗАЕДНО С ХРИСТОС, ЗА ДА ПОДГОТВЯТ ЕДИН НАРОД, КОЙТО ДА УСТОИ ВЪВ ВЕЛИКИЯ БОЖИ ДЕН; И ТЕХНИТЕ УСИЛИЯ ЩЕ БЪДАТ УСПЕШНИ. Чрез изучаване, размишление и молитва Божият народ ще бъде възвисен над обикновените земни мисли и чувства и ще бъде ДОВЕДЕН В ХАРМОНИЯ С ХРИСТОС и с Неговото велико дело за очистване на небесното светилище от греховете на народа. Тяхната (на Божия народ) ВЯРА ЩЕ ОТИДЕ ЗАЕДНО С НЕГО В СВЕТИЛИ-

ЩЕТО и поклонниците на земята внимателно ще преразглеждат своя живот и ще сравняват характеристиките си с великия Образец на правдата". (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol.5, p.575, italics supplied.)

Този призив все още стои пред църквата. Докато сме били заети с изграждането на впечатляващи организационни структури, които се занимават със статистики и обществени отношения, ние сме занемарили „дълбоките и обширни истини“, поставени в ръцете ни. Когато „великата истина“ за „изкуплението, извършващо се в небесното светилище, бъде видяна и разбрана“, Божият народ „ще заработи в хармония с Христос за подготвянето на един народ, който да устои във великия ден на Бога и техните усилия ще бъдат успешни“.

Ако Никодим е бил счетен за муден в разбирането на Божията истина, какви ли сме ние в края на времето?

Реалните грях и вина

Грехът навлезе в света маскиран, по мистериозен начин. Той не дойде чрез някакъв ужасен открит акт, нито пък чрез някоя изговорена дума. Грехът стана реален, стана носител на смърт, когато едно сътворено същество се поддаде на вика на собственото си „аз“ и се амбицира да заеме мястото на Твореца. „Ще поставя престола си“ – моето място, моето владичество, моето влияние, моята власт – „ще бъде като Всевишния“ бе тайното намерение на Луцифер (Исая 14:13, 14). Това бе същото споразумение със собственото „аз“, което доведе Адам под владичеството на греха. Той не разбираше пълното значение на това възвишаване на „его“-то. Имаше и друго, което не

разбираше – след грехопадението изпитваше ужасното чувство за вина. Точно тази вина е товарът, който Бог не иска да имаме.²⁰

Тази агония на вината го накара да избяга от присъствието на Господа. Бе убеден, че Бог е станал негов неприятел и нямаше желание да Го види, защото собственото му „аз“ се бе опитало да узурпира мястото на Твореца. И затова всеки план на изкупление, който Бог би могъл да предприеме за човека, щеше да се среща с проблема за изкореняване на „познанието за вината“ от неговия ум. Но това прави необходимо и човеците да разберат какво докарва комплекса „вина“ в тяхното съзнание.

Дървото, за което Господ ги бе предупредил, бе дървото за ПОЗНАНИЕ на добро и зло. Познанието може да съществува единствено в ума. Това означава, че в действието „непослушание“ и „грех“ е включен умът и той се е покварил. Веднъж избрал да служи на собственото „аз“ вместо на Твореца, човекът узна нещо, което не е знаел преди. Това, което позна чрез своя бунт, бе вината.

Това чувство на вина е карало човешката раса да измисля безброй различни култове и философии. То е крайъгълен камък на всяка езическа концепция за Бога и корен на всички изкупителни доктрини за умилюване на божеството и празните надежди. То поражда живота на всеки непокаян грешник и създава у него желание за освобождаване от подтиснителството, което носи. Чувството за вина е коренът на много физически и умствени страдания и играе значителна роля в зараждането на неврозите. Страданието, породено от чувство на вина бе, причината, поради която Адам обвини съпругата си за своето

20 Ellen White, Selected Messages, book 1, p.214

престъпление. Тази, която обичаше най-много, стана обект на неговите обвинения, защото вината тежеше в ума му и потискаше душата му (Бит. 3:12-13). Неговата обична Ева бе хваната в същата примка и се постара да облекчи своята душевна агония, като обвини змията.

Копнежът за освобождаване от вината е тласкал човешката раса непрекъснато да прави нещо, за да се освободи от този комплекс. Той се е превърнал в сила за създаване на „правдата чрез дела“. Това е постоянна, неутолима жажда, докато вината остава. ЕТО КЪДЕ ЕВАНГЕЛИЕТО ЛЕКУВА. Свободата, която евангелието дава, е чрез конфронтация с вината. Именно Божията прощаваща сила е, която очиства и поддържа човешката душа.

Обаче „религията“ не бе творение на Бога. Неговият план бе да говори лице в лице със Своите чедра. Но тази връзка не можеше да продължава, понеже човекът пожела да „бъде като Бог“ и да заеме Неговото място. Така човекът бе смутен. Това означава, че проблемът при среща с Бога е човек да види враждата, в която е потопен. Това предполага покаяние и изповед на отчуждението, което съществува. Виждайки себе си такъв, какъвто е в действителност, човек ще разбере, че неговата собствена праведност го оставя „гол“, нуждаещ се от облеклото и от Източника, който осигурява „бялата дреха“ – правдата на Христос.

Адвентистите често не са свикнали да имат предвид всичко това, когато мислят, че са църковни членове. Главна грижа става достигането на Небето. До голяма степен проблемът за греха се игнорира. Надеждата е да бъдеш „достатъчно добър“ за да умилиш един гневен Бог. Но това е същият начин на мислене, който мотивира и езическите религии.

Принципът, че човек може да спаси себе си чрез собствените си дела, е основата на всяка езическа религия и не осигурява защита срещу греха. Този принцип има древна история сред Божия народ и в нашите модерни времена е станал само много по-рафиниран. Църквата не ще пее песента на Мойсей и Агнето, докато нейните членове не пожелаят да оставят собствените си опити за спасение, за да може Божието име да бъде оправдано. Тяхното върховно желание ще бъде да се новородят, да се издигнат над собствените си егоистични грижи и да се насочат към онова, което има ценност за цялата вселена.

Древният Израил се надяваше, че Месия ще дойде, за да освободи цялата нация от потисничеството и че името им ще бъде оправдано пред целия свят. Това щеше да докаже, че Бог е на тяхна страна и че те ще бъдат освободени от вината. Христовите ученици имаха подобен възглед и мотивация. Същата идея може да се види на всяка крачка и в нашата църква днес. Почти всяка публична молитва завършва с молбата: „Когато дойдеш на небесните облаци, молим Те, всички да бъдем с Тебе в Твоето царство“.

Нуждае ли се Бог от това постоянно напомняне? Не е ли запознат със стиха от Библията, който ясно казва, че Бог толкова обикнал света, щото „дал Своя, единороден Син“? Могат ли такива молитви да бъдат израз на вина, макар и неосъзната? Доминира себелюбивата вяра, че макар всичко да говори за противното, Бог някак си ще ни подари едно място там, където грижите, товарите, данъците и зъбоболът на този живот няма да ги има. Всъщност, честно трябва да се попитаме, дали да бъдеш християнин и да вземаш името на Христос е лична придобивка? Докато не разберем, че грехът не е пречката, която стои

между нас и наградата, грехът по-скоро е товарът на болката и страданието, който стои между Бог и една очистена вселена. Очистването на светилището е Божието лекарство за този проблем.

Може би това дава дълбочината на Павловата проповед на Ареопага, когато описва Божието търпение: „Без да държи сметка за времената на невежеството, сега Бог заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят“ (Деян. 17:30). Защо сме призовани към покаяние? Съществува ли някакъв специален порок? Покаяние от какво?

Същия призив за покаяние прозвуча и от устата на Йоан Кръстител (Матей 3:2). Той бе разширен и преповтарян от Христос непосредствено след Неговото кръщение и изкушението в пустинята. Христос, Който „дойде в плът“, не се подаде на изкушението да се поклони на собственото „аз“, но обяви, че всеки трябва да се поклони „на Господа, своя Бог“ (Матей 4:10). Именно тук Христос доказва на човечеството по един специален начин, че грехът може да бъде победен чрез Божието слово, АКО ЧОВЕК ПОЖЕЛАЕ ДА ЖИВЕЕ ЧРЕЗ ВЯРА. Христос знаеше за какво говори, когато призова човека да се покае от служенето на собственото „аз“ и от желанието си да заеме Божието място. Спасителят бе стоял на това място, но счете, че „да бъде равен с Бога“ не е нещо, на което Той непременно трябва да държи или да желае (Фил. 2:6). Той твърдо желаше да се пребори със себелюбието на душата, което и доказва в Гетсимания. По този начин бе изявено, че върховният закон на вселената е валиден.

Но хората не чува Христовия призив към покаяние. Човекът трябваше да види в себе си корените на своя грях, желанието си да заеме Божието място,

желанието си да Го убие. И ето, на Голгота доказателството бе дадено пред цялата вселена. Това означава грехът да се изправи пред църквата и да вика за покаяние. Това е скритият източник на всички други престъпления. Осъзнаването на това състояние лежи все още в бъдещето и затова вината остава.

Записване на греха

Когато осъзнаем, че „реалният грях“ е желанието да убием Бога, тогава ще разберем, че грехът на човека наистина бе положен върху Христос. Той взе нашия грях. Без роптание Спасителят прие върховното доказателство за омраза. Понесе греховете на човечеството за **УБИЙСТВОТО НА БОГА, ВИДЯНО ОТ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА**. Като агне отиде на клане и ние Го заклахме. Когато успеем да видим и разберем **ТОЗИ ГРЯХ**, можем истински да се покаем. Когато почувстваме, че светилището бе осквернено по този начин, тогава ще разберем делото, пред което е изправена църквата.

Всичко това е в остър контраст с идеята за умиротворението. Небесният Отец участвуваше заедно със Сина в изявяването дълбините на греха в нашите сърца. Бог бе, Който „толкова обикна света, че даде“. Нямаше никакъв друг начин, по който да ни покаже колко дълбоко грехът е заровен в човешкото сърце и колко не го осъзнаваме, докато действително не видяхме кръвта да изтича. С колурия, който Небето може да ни даде, за да виждаме, можем да разберем, че „без проливане на кръв няма прощение. И така, необходимо беше образите на небесните неща да се очистват“ с кръв на животни, „а самите небесни жертви по-добри от тях“ – с кръвта на Христос (Евреи 9:22-23).

В продължение на хилядолетия евреите бяха гледали как кръвта на животните тече и това бе само форма, старозаветен акт за живот. Те тепърва трябваше да разберат Новия завет и да преживеят значението на тази течаща кръв. Тя щеше да стане част от техния живот, когато отидат при кръста заедно с истинското Агне. Това остава бъдещо преживяване и за съвременния Израил. Докато това преживяване не достигне сърцата ни, не очисти съвестта ни и не донесе покаяние, Бог не може да направи нищо повече, не може да даде нищо друго, което да пробуди нашата съвест.

Нашето дело е записано „в книга“. Ако някога във вечността възникне някакъв въпрос, само един поглед в книгата ще бъде достатъчен, за да бъде изяснен. Защото по отношение на онези, които живеят и царуват с Христос, лице в лице с Него в Неговото присъствие, не ще има никакво съмнение. С дълбоко покаяние ще са съгласни със записаното в „книгата“. Тъй като Христос е Словото, което стана плът, пълната изява на Бога към човека, Той е подобен на „книгата“. Именно в тази „книга на живота на Агнето“ са записани всички от Божия народ. Казано ни е, че „както Аарон, който бе символ на Христос, нашият Спасител носи имената на всички Свои чеда на сърцето Си в Светая Светих“²¹. Така изкупените свободно и открито ще признават своя грях срещу Бога и ще изповядат, че белезите от пироните са резултат от тяхната вражда от техния грях срещу Бога, записан за цялата вечност в „Книгата“.

От друга страна тези, които ще бъдат изгубени, ще вярват, че Бог е бил достатъчно умиловителен и че достатъчно е излял Своя гняв над Сина Си, та гневът

21 Ellen White, Christ's Object Lessons, p.148

Му да охладнее и така да позволи на верните по име да преминат неврежими през съда. Те са възприели идеята, че „Божията останала църква ще бъде направена свършена чак при Второто пришествие“²². Междувременно според тяхното мислене грехът не е чак толкова страшен, защото Бог вече го е поел и е отмъстил за него, така че ние няма защо да се безпокоим. Всъщност няма много поводи за покаяние поне не толкова страшни като това, да убиеш Бога!. Те отказват да изповядат каквото и да е участие в такъв акт, защото това би било под достойнството на тяхното лично „его“. Щастливи са, че Бог е отмъстил на Исус, вместо на тях. За тях съществува малка нужда от „очистване на светилището“.

Но докладът съществува в „Книгата“, в Христос, чрез белезите от пироните и така урежда въпроса на веки и отделя изгубените от изкупените. С дълбоко смирение и покаяние изкупените признават греха си че те са забили тези пирони поради своята омраза. И нещо повече от едно просто признание изкуплението ще включва вътрешно убеждение, достигащо до съвестта и ума дотолкова дълбоко и искрено, че тежестта на тази истина ще доведе до пълно примирение на човека с Бога. Той няма повече да бяга, за да се крие; няма повече да изпитва смущение в Божието присъствие; цялата вражда е била измита. И накрая радостта, че завесата е била раздрана, че грехът е бил напълно изявен и че човек може да застане пред Бога без срам, с неограничавана от нищо любов.

Цялата тази опитност очаква истинския Божи народ. Остатъкът, „самите избрани“ ще разберат и ще изповядат, че техният грях е осквернявал светилището. Чрез техните ръце е било заклано Агнето и Него-

²² See: Helmut Ott, *Perfect in Christ*, (Washington, D.C., 1987) pp. 114, 74, 102, 147, 148, 161

вата кръв е била попръсквана пред завесата в Светая и така грехът е бивал записван.

Кросиър каза на първите адвентни вярващи: „Необходимостта от очистване на небесните неща е предизвикана от изкуплението, което се извършва там чрез кръвта на Христос за опрощение на греховете и за очистване на нашата съвест“²³. По този начин грехът на човека бе записан и при възкресението на Христос, и продължава да бъде записван чрез пролятата за нас кръв. Той чака да бъде отстранен. Той все още не е заличен. Обаче от 1844 г. в съответствие със символа това дело трябваше да бъде извършено. Сега е последното време за окончателното очистване на греха, така както се изискваше в Деня на умилюванието.

Какво върши Христос? Казано ни е, че провежда Своето дело по един особен начин ЗА ПАДНАЛИЯ ЧОВЕК.

Неговото посредничество е посредничеството на едно прободено и сломено тяло, на един неопетнен живот. Наранените ръце, прободеното тяло, наранените нозе се застъпват за падналият човек, за чието изкупление е била дадена такава безкрайна цена. „И съвет на мир ще бъде между двамата“. Любовта на Отец, не по-малка от тази на Сина, е извор на спасение за изгубеното човечество. Преди да ги напусне, Исус каза на учениците Си: „Не ви казвам, че ще помоля Отец за вас, защото Сам Отец ви обича“²⁴.

Истината, изразена тук, е точно противоположна на езическите вярвания и на папските идеи. Кой има нужда да знае за сломеното тяло? Човекът. Кой има

23 O.R.L. Crosier, *The Day-Star Extra*, Cincinnati, Ohio, February 7, 1846

24 Ellen White, *The Great Controversy*, pp. 416, 417

нужда да признае наранените ръце? Човекът. Кого ползва тази защита? Ясно е, че ние сме, които имаме нужда да знаем. Но защо ние?. Защото Отец е добре запознат с целия спасителен план и няма нужда да бъде убеждаван или да бъде умоляван дори от Исус.

Този план предвижда от времето на кръста и евангелската поръчка до 1844 г. вестта да се разнесе по целия свят. И тогава, в края на времето, в 1844 г. да започне ново дело. Часът на Божият съд е дошъл и трябва да се случи нещо, което не се е случвало преди. Божият съд трябва да бъде проведен на основата на вечното евангелие. Втората ангелска вест казва, че то е станало покварено в ръцете на Вавилон, която „прави всички народи да пият от виното на нейното блудство“. Виното на тази блудница – нейните фалшиви доктрини – са били приети от всички народи на мястото на истинското евангелие. Целият свят се нуждае от предупреждение за това чудовищно извращение на истината. Този уникален, последен Божи съд няма да бъде външен акт на гняв и отмъщение. Той ще е последното влияние за вътрешно убеждение на Божия народ, без каквато и да било фалшива представа за Божия характер и справедливост. Ще сложи край на нечестието и ще оправдае Божието име.

Реалният грях победен чрез третата ангелска вест

Третата ангелска вест е всичко онова, което Църквата на адвентистите от седмия ден е прогласявала, че е. Но тя е и нещо много повече, отколкото прогласяваното досега. Това е същата вест, „която показва пътя към Светая Светих“. Но „Вавилон“ и всичките й „дъщери“ (т.е. популярното християнство) осмиват и отхвърлят цялата идея на Божия план за справяне

с греха. Следователно не могат да се възползват от делото на очистване на светилището. Това, което популярните теолози отхвърлят, създава една сериозна измама, за която е дадено предупреждение :

„Видях, че както евреите разпънаха Исус, така и църквите по име са „разпънали“ тези Божии вести следователно нямат никакво познание за пътя към Светая Светих и не могат да се възползват от посредничеството на Исус там. Както евреите, които предлагаха безполезни жертви, така и те предлагат безполезни молитви към отделението, което Исус е напуснал. Сатана, доволен от измамата, ѝ придава силно религиозен характер и води умовете на тези изповядващи се за християни към самия себе си... Той идва като ангел на светлината, разпространявайки влиянието си над земята посредством фалшиви реформации. Църквите триумфират и считат, че Бог работи удивително за тях, докато всъщност това е дело на друг дух“ (Ellen White, *Early Writings*, p.261).

Предупреждението на третият ангел срещу „поклонението на звяра“ представлява критична ситуация. Ако „църквите по име“ не знаят какво прави Христос сега и като последица от това преживяват фалшиви реформации, считайки ги за истински, ако принасят безполезни молитви и оставят умовете им да бъдат водени от самия Сатана, то сигурно е, че измамата достига кулминационната си точка и че „самите избрани“ се намират в опасност. Има и нещо по-сериозно – църквите по име не могат да се възползват от Христовата жертва, което означава, че без покаяние и напълно задоволени, те продължават цикъла грешене/прощение, така че Божият план да

очисти и да заличи греха бива осуетен. Те призовават евангелието (както го разбират), за да ги изолира от последиците на техните действия, а не от самите действия. И целта на евангелието да сложи „край на престъплението“ бива осуетена.

Време е да разберем, че „звярът“, споменат от третия ангел, е нещо много повече, отколкото само система, символизираща Рим. Той е всяко фалшиво учение, познато на света от лъжата на змията в рая, през Нимродовия Вавилон на езичеството, който векове по-късно трябваше да стане основа на папството, до наше време. Тази покварена система е сатанинското средство, водещо към една цел: да се изгради обединен фронт срещу Божието управление, след като Бог е изпратил Своя Син.

Това кръстено езичество е произвело чрез своята йерархия едни от най-мистичните ритуали, много живи и действащи в съвременното ни общество. Тайнствеността му винаги обкръжава и покрива една система, която помрачава подсъзнанието и го пази дълбоко заровено и изолирано от съзнанието. Външно доказателство и изява на вътрешната поквара на човешкото сърце е провеждането на литургията, когато се казват тайнствени думи, за да родят един малък човешки бог от плът и кръв. При това се възпроизвежда и един огледален образ на основния грях на човека - убиването на Бога, но също в сатанински вариант. В двата случая истинският Бог бива унищожен. Желанието да се убие Бог и да се сътвори друг фалшив „бог“ са изяви на същият отстъпил дух. И двете отклонения имат за основа същия мотив, който поставя човека над Бога чрез царуването на „его“-то и като се отдава върховната почит на собственото „аз“. Това не е грях, характерен само за Рим, но такъв,

който се възпроизвежда в човешкото сърце винаги когато то издигне нещо на мястото на истинския Бог.

Исус се опита да накара народа Си да види основата на Божието царство, когато каза: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и така нека Ме следва“ (Лука 9:23). Религията на неприятеля е изтръгнала кръста като принцип на живот и е поставила на негово място само една емблема на принадлежност, знак, талисман, който успокоява „его“-то и го подтиква към дела за спасение. Тя засенчва истинското евангелие и блокира самото преживяване, което се счита, че кръстът представлява. Борбата, към която кръстът сочи, е точно изразена в думите на ап. Павел: „Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене!...“. Но неистинската религия се опитва да го направи обратното на това, което е негово призвание и същност. Резултатът – нека Исус носи кръста сам!.

Фалшивите учения на звяра са проникнали в целия свят. „Всички народи са пили от виното на гнева на нейното блудство“. Всеки аспект на истинското християнство е бил покварен и опетнен с езичество. Третата ангелска вест трябва да зазвучи като предупреждение срещу целия този фалш и подправена вяра, пропагандирана от „звяра“. Вестта трябва да посочи пътя към Светая Светих. Тази вест е вест на истинско оправдание чрез вяра и отхвърлянето ѝ води до падналото състояние на църквите от света, окачествявано като „свърталище на зли духове и на всяка омразна и нечиста птица“ (Ellen White, *The Great Controversy*, p.390; Revelation 18:2-3.).

Църквата на адвентистите от седмия ден трябва да направи тази вест безкомпромисно ясна и да се разграничи от „социалното, обществено евангелие“

(или както ап. Павел го нарича „друго евангелие“). Във връзка с „истинското светилище“ това означава, че очистването не може да бъде приключено докато съществуват хора, които желаят да бъдат очистени.

Поради тази причина църквата днес очаква изпълнението на онова изявление, направено преди толкова много години:

„Късният дъжд трябва да се излее над Божия народ. Мощен ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да бъде просветлена от неговата слава. Готови ли сме да участваме в славното дело на третия ангел?. Готови ли са „съдовете ни“ да приемат небесната роса?. Има ли осквернение и грях в сърцата ни?. Ако да, нека очистим храма на душите си и да се подготвим за струите на „късния дъжд“. Освежаването от присъствието на Господа никога не ще дойде в сърца, изпълнени с нечистота. Бог да ни помогне да умрем за своето „его“, за да може Христос, надеждата на славата, да бъде вътре в нас!“.²⁵

Късният дъжд „не ще дойде никога“, докато Божият народ е доволен от сегашното си състояние и не разбира какво всъщност означава очистването на светилището. Тези две благословения от небето – „късният дъжд“ и „очистването на храма на душата“, вървят ръка за ръка. Тази идея е от Небето:

„Нито един от нас няма да приеме Божия пе-

²⁵ Ellen White, *Review and Herald*, April 21 1891. Интересно е да се отбележи, че тази статия е от една проповед пред работници в Гранд Рапидс, Мичиган, 25.09.1887 год., което е само една година преди Генералната конференция в Минеаполис. Съвпадение ли е, че тя умолява работниците да се „приготвят за изливането на късния дъжд“, което Господ искаше да даде в 1888 год.?

чат, докато в характера му съществува и едно петънце или нечистота. С Божията сила и помощ трябва да излекуваме дефектите в собствения си характер, да молим и да позволим на Светия Дух да очисти храма на душата от всяко осквернение. Тогава „късният дъжд“ ще падне над нас, както „ранният дъжд“ падна над учениците на Христос в Деня на Петдесетница“²⁶.

Увеличаващите се с годините емблеми, скулптури, и думи за трите ангела все повече заливат адвентното общество. Това говори за наличието на опасност, защото винаги когато или където истината изгуби своята сила, идентичност и статус, започва да се съобразява с външни отличителни символи и церемонии. Тези символи не спомагат за разбирането на делото на трите ангела така, както и посочването на кръста не прави евангелието по-ясно. Докато това не се разбере, ангелът, споменат в Откровение 18:1, не може да изпълни своята задача. Той трябва да последва трите ангели със своето допълнително дело. Привършването на делото на съда и очистването в последното време е част от делото на светилището, което се провежда, както Бог е планирал. Всеки истински църковен член е включен в това дело на очистване.

Истинската цел на евангелието

Библията ясно учи, че без проливане на кръв няма премахване на греха. Това означава, че при проливането на кръвта се появява едно безгрешно състояние и това безгрешно състояние е естеството на самия Бог. С дълбоко благоговение можем да запитаем защо това е вярно и как така Бог е безгрешен. Отговорът е даден в Словото. Проливането на кръв-

26 Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol.5, p.214

та стига чак до началото на греха, когато вечността бе разклатена и времето стана фактор във вселената. Там непредвиденият случай бе покрит, защото ни се казва, че „Агнето бе заклано от основанието на света“ (Откр. 13:8, Евреи 9:22). Тази мярка за спасението на човека бе замислена в любов, тъй като нямаше начин човек да схване дълбочината и обширните последици от своя грях в рая. Разбирането на това трябваше да почака до изявяването му на Голгота.

Тази „тайна, скрита от векове и от поколения“ започна да се разкрива, когато Христос отдаде Себе Си на Своите неприятели на кръста. От вечността Бог бе положил Своите собствени планове, Своите собствени желания, Своего собствено „Аз“ и изяви това на Своя собствен кръст. Той показва на чедата Си, че това е основата на Неговото царство и всеки, който иска да бъде гражданин на това царство, трябва да направи същото, т.е. да се отрече от собственото „аз“, да вземе кръста си и да Го следва. Това е принципът, който Луцифер отхвърли, и принципът, който християнството по име също отхвърля. Популярното християнство желае да застане редом с Луцифер и да остави Исус сам да носи кръста, а „християните“ да са свободни. Нека Той да бъде Заместникът, така че собственото им „аз“ да може да избегне кръста и „его“-то да не бъде повалено. Намерението на евангелието е да „гледаме към Него (Исус)“, а не да ни „дотегва“ и да ставаме „малодушни“, защото не сме „се още съпротивили до кръв в борбата си против греха“ (Евреи 12:3-4).

Висше предназначение на поколението от последното време е да има пълно и цялостно познание за вечните неща и да ги разкрие на света. Малцина са били верните през вековете, сравнени с неверните хилядни множества в историята. Само Енох и Елисей

бяха преселени, само малцина бяха възкресени и счестени достойни да пребъдват в Божието присъствие. Недостойни не могат да бъдат „невестата на Христос“. Остава цяло едно поколение да изпълни плана на вековете. Бог е промислил „нещо по-добро за нас“, та предишните поколения „да не постигнат съвършенство без нас“ (Евр.11:40).

Църквата на последното време ще установи образа в най-неблагоприятните и трудни условия от всички векове. Членовете ѝ трябва да покажат, че евангелието е „сила Божия“ и да изявят „оправданието чрез вяра“. Те ще бъдат „преселени без да видят физическа смърт“. Следователно Изследователният съд трябва да намери един народ всред всички нации, който оценява истинското значение на кръста. Това показва за какво е този „изследователен съд“. Бог няма нужда да бъде информиран, но трябва да има един народ, който желае да върви по стъпките на Христос и да потвърди истината на вечното евангелие. Службата на Христос е за него – Той стои на вратите на този народ сега!

Основният текст в книгата на пророк Даниил 8:14 има много по-широко значение, от едно „очистване“. След изпълнението на времето през 1844 год., небесното светилище трябваше да бъде възстановено на полагащото му се място в човешкия ум, да бъде наново посветено, да бъде очистено и да бъде върнато към първоначалното си състояние. Тогава истината за Божието управление, самото евангелие, ще бъде изявено на цялата вселена. Христос ще е всадил на „ограничения човек атрибутите, които той винаги би притежавал ако бе останал верен на истинския Бог²⁷. Тогава ще бъде доказано, че Първосвещеникът ви-

27 Ellen White, Testimonies for the Church, vol.6, p.238

наги е имал да извърши дело в сърцето на човека - заличаването на греха от това сърце. ТОГАВА ще се види, че Бог не се е променил, но че човекът е бил пресътворен. ТОГАВА ще се разбере, че грехът всъщност е желание да се убие Бог, а праведността чрез вяра е равна на желание да умре личното „аз“. ТОГАВА ще стане ясно, че Бог от вечността е имал желание да положи живота Си за Своите чада, а те ще желаят вечно да отхвърлят собственото си „аз“ и да прогласят: „Достойно е Агнето“. Така грехът не ще възникне втори път.

„Централната тема на Библията според Елена Вайт - е темата, около която се съсредоточава всяка друга. И това е изкупителният план, възстановяването на човешката душа по образа на Бога“²⁸. Това означава, че небето като награда съвсем избледнява и реалната цел на Божия народ става оправдаването на Неговото име пред вселената. Това е окончателната жетва на евангелието, чиято движеща сила с Йоан 3:16, и Бог винаги е гледал към нейното изпълнение.

Това разграничава истинския Бог от фалшивите богове, които човекът си е измислил, и доказва, че Бог има вяра в човека, вяра, действаща с любов. Това отличава Бога на вселената от всички езически божества, които поради характера на самото си естество изискват умилоствивяване. В контраст с всички езически концепции Творецът доказва Своя характер и потвърждава Своята праведност чрез вярата си в човечеството. Нещо повече, ние можем да разберем, че праведността на Божия характер е израз на вярата Му в човека. Така се осигурява равенство, отговарящо на космическата битка между истина и заблуда. То означава, че Божията вяра в човека изразява

28 Ellen White, Education, p.125

Божията праведност, докато вярата на човека в Бога изразява човешката праведност.²⁹ Това представлява практически резултат от очистването на светилището. Взаимната вяра създава връзка на любов, която предшества „сватбата на Божествения Младоженец“ с Неговата „невеста“, църквата. Това е причината, поради която Той продължава да хлопа на вратата на Своята невеста, макар до голяма степен Неговата любов да е била отхвърлена. Неговата любов потвърждава Неговата праведност, която Го кара да продължава. И когато невестата откликне безрезервно, „вярата Иисова“ ще бъде потвърдена.

Евангелието разкрито в Божиите синове

Ежедневната служба в земното светилище беше за записване на греха – вид постоянно посредничество. Денят на умилюванието, веднъж годишно, беше за заличаване на греховете и за „отнасянето им в пустинята“. Това напомняше, че грехът на човека щеше да бъде записан на кръста и истинското Агне щеше да започне Своео постоянно посредничество. Бе предвиден начин всеки познат грях да бъде изповядан и уреден, а умът на човека да бъде освободен и очистен от чувството за вина. В края на 2300-та „денонощия“, след 1844 год., започна едно различно и много по-голямо дело. Сега умилюванието трябваше да премахне не само съзнателната вина и да позволи на човека да живее въпреки греха, но и да му даде върховното откровение за това Божествено дело, което щеше да освети и най-дълбоките и скришни места в подсъзнанието му до пълната победа над греха. Така ще бъде събрана уникална група хора, каквато никога преди това не е виждана във вселената. Тази група

²⁹ Ellen White, Education, p.125

трябва да бъде едно тяло от „144 000 души, подготвени да бъдат „невестата на Христос“. Те ще застанат пред престола „без недостатък“.

Трите ангелски вести трябва да призват от всяка нация един народ, който ще знае, че Христос е готов да извърши повече от опрощаване на греха. Колкото и да са славни, тези мерки не са достатъчни. Защото, когато един народ съгрешава, изповядва се, покаява се, съгрешава, изповядва се и се покаява в един постоянен, омагьосан кръг, това означава, че се омаловажава евангелието и се счита за неефективно. Ние можем да бъдем благодарни за Божието търпение, но след 1844 г. трябваше да се случи нещо ново. Казано ни е:

„Очите на ума, вътрешните очи, трябва да бъдат осветлени от Святия Дух, за да могат да различават добро от зло... Покаяние за всяко специално действие не е достатъчно. Сърцето трябва да бъде ОЧИСТЕНО. Погрешното действие е толериране на един нечист източник, на едно необърнато към Бога сърце.“ (Ellen White, *Special Testimonies*, Series B, No. 7, p.22)

Прощението на греховете не е единственият резултат от смъртта на Исус. Той направи безценната жертва не само за да може грехът да бъде премахнат, но да МОЖЕ ЧОВЕШКОТО СЪРЦЕ ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНО, ВЪЗКРЕСЕНО ОТНОВО ПРЕКРАСНО от руините И НАПРАВЕНО ГОДНО ЗА ПРИСЪСТВИЕТО НА БОГА.“ (Ellen White, *Testimonies for the Church*, vol.5 p.537)

Делото на Исус и на евангелието е да спаси Божия народ ОТ ГРЕХОВЕТЕ му. Това е в рязък контраст с фалшивото евангелие, което предлага спасение В

ГРЕХА.

Когато в Еремия 17:9 се казва, че „сърцето е измамливо повече от всичко и страшно болно“, имаме предвид Христовите думи в Матей 15:19, че „от сърцето произлизат зли мисли, убийства, прелюбодеяства, осквернения, кражби, фалшиви свидетелства, богохулство“. Мрачен списък на ужасни престъпления, които може никога да не се реализират в действителността, но да съществуват в ума. Това показва, че очистването на светилището се занимава с нещо повече от онова, което окото може да види.

„Небесните книги – ни казва Елена Вайт – записват греховете, които биха били извършени, ако би се открила възможност“³⁰. Следователно, грехът е нещо повече от действие; той е и настройка, склонност и състояние на ума. Това означава, че „144 000 са духовно зрели и са разбрали, че корените на греха трябва да бъдат отсечени. Не само съзнанието им ще бъде възстановено отново в своето прекрасно небесно състояние, но и „вътрешното светилище на душата“, най-дълбоките кътчета на човешкото сърце, самото подсъзнание на този остатък ще бъде очищено. Тази избрана група ще заеме спрямо греха същото отношение, както Христос, когато каза: „Князът на този свят идва и той няма нищо в Мене“ (Йоан 14:30). Тази група личности ще бъде напълно духовно зряла. Така те ще могат да бъдат синове Божии, защото ще бъдат като Него.“

Църквата на остатъка отчаяно се нуждае от преизглеждане на главното учение, което ни прави народ. Не можем да считаме истината за светилището само за една доктрина, без специфично приложение към живота на църквата като организирано цяло. Це-

30 Ellen White, Signs of the Times, July 31, 1901

лият живот на древния Израил бе съсредоточен около службите в светилището, и то с основание. Имаше спор за службата в светилището още пред портите на рая, който предизвика и първото физическо убийство във вселената. Детето, за което Ева се надяваше, че ще бъде Спасителят, се оказа първият убиец, понеже отхвърли службата, която Бог даде като отговор на проблема „грех“. Основанията за съществуването на Израил, а и на целия човешки род, се връщат към плана, даден от Бога в началото и който в края на времето трябва да донесе пълно спасение и освобождение на вселената от греха. Затова всеки ден се изповядваха познатите грехове. Тази ежедневна служба се грижеше за симптомите на греха и поставяше диагнозата. В годишния Ден на умиловивението тези грехове трябваше да бъдат заличени. Тази служба очистваше болестта. Това бе великата прелюдия към делото в края на времето, което трябваше да се извърши след 2300-та „денонощия“. „И тогава светилището ще се очисти.“

От кръста до 1844 год., в продължение на повече от 1800 години Христос служеше чрез Собствената Си кръв в Светая и човешката раса приемаше това спасение чрез вяра в Него. Евангелието осигуряваше прощение за всеки познат грях, ако той бъдеше изповядан. Съществуваха работа, извършвана в съзнанието на човека – кръвта на Христос осигуряваше това. Обаче след 1844 г. трябваше да бъде извършено ново и съвсем различно дело, точно както в древния Ден на умиловивението се извършваше служба, съвсем различна от ежедневната. След 1844 год. „греховете, които биха били извършени, при възможност“ трябваше да бъдат разбрани и несъзнателната вражда срещу Бога да бъде разкрита. Това е защото Лаодикийя не „знае“, че остава в своето окаяно състояние.

Когато стигнем дотам, че да узнаем, ще стане покаянето на вековете и грехът ще бъде заличен. Така делото на Христос в Светая и в Светая Светих засяга съзнанието и едно по-дълбоко очистване на подсъзнанието. Когато Денят на умилоствението завърши, Божият народ ще бъде подготвен да види Бога без страх или вина, защото „ще бъдем като Него“, когато Той ще се яви.

Това означава, че 144 000 ще стигнат до пълно разбиране на всичко, което не е било известно на предишните поколения. Тайният грях – желанието да бъде убит Бог в човешкото сърце, ще бъде разкрит и изкоренен. Вината ще бъде очистена и хората, „без петно пред Божия трон“ ще намерят мястото си в царското семейство като синове на Всевишния. Това не можеше да се извърши или разбере от предишните поколения, защото те не са имали разбиране за трите ангелски вести. Очистването и възстановяването на небесното светилище не би могло да се извърши преди изпълнението на времето, не защото Бог не е желал това, но защото човекът не бе готов.

Невестата (църквата) трябва да оцени опитността на Човешкия Син. Имаме много съвети, които сочат, че когато Христос преустанови Своята служба в Светая Светих, запечатаните от Бога ще застанат без Посредник. Ето един пример: „Онези, които живеят по земята, когато посредничеството на Христос в небесното светилище престане, трябва да застанат пред очите на святия Бог без Посредник. Техните „дрехи на святост“ трябва да бъдат „без петно“, а характеристиките им очистени от греха чрез попръскването на кръвта. Чрез Божията благодат и собствените им прилежни усилия те трябва да са победили в битката с греха. Докато на небето се води Изследователният съд и

греховете на покаяните вярващи биват премахвани от светилището, има да се извърши още едно специално дело на очистване – на отстраняване на греха сред Божия народ на земята”³¹.

„Невестата“ ще има една допълнителна опитност към тази на „младоженеца“ в неговия час на изпитание. Във всеки от случаите няма да има Посредник; във всеки от случаите няма да има грях. Божията вестителка прави следното сравнение:

„Той бе опазил заповедите на Отца си и в Него нямаше грях, от който Сатана да може да се възползва. Това е състоянието, в което трябва да бъдат намерени тези, които ще застанат във времето на скръбта. Точно в този живот ние трябва да отделим греха от себе си чрез вяра в изкупителната кръв на Христос“ (Ellen White, *The Great Controversy*, p.623).

„С нашите ограничени сили ние трябва да бъдем така свети в нашата сфера, както Бог е свят в Неговата сфера“ (Ellen White, *Sons and Daughters of God*, p.155).

Някой може да запита защо пред „остатъка“ е поставен такъв възвишен стандарт? Защо хората трябва да имат „очистени“, „неопетнени“ характери, „без грях“, свети „както Бог е свят, имащи името на Отца написано на челата им“? Това не е перфекционизъм, а логически плод от приемането на онова, на което ни учи святата история, и от поставяне на последното поколение на уникално място сред човешкия род. Колкото повече е светлината и опитността, дадена на един народ, толкова по-голяма е неговата отговорност. Обстоятелствата изискват доказателство за

31 Ellen White, *Great Controversy*, p.425

евангелието в края на времето, когато цялото човечество е в морален упадък. Там където грехът изобилства, благодатта трябва да изобилства още повече. Има премного основания за такъв подход към последното поколение.

Това дело не можеше да бъде предприето до великия ден на последното умилоствение, а то трябваше да бъде след 1844 год. Никое предишно поколение не бе имало светлина за трите ангелски вести. А тези вести са свързани с очистването на светилището. Трите ангелски вести са кулминация на цялата информация относно спасението в края на вековете и това е изпитният ден на човечеството. Дори пророците от миналото, въпреки цялата ни почит към тях, нямаха разбирането на последното време, защото нямаха трите ангелски вести. И затова „те без нас няма да бъдат направени свършени“ (Евреи 11:40). Само чрез вяра можеха да предвкусят нашия ден, но нямаше как да имат натрупаните доказателства за цялата истина от всички векове, която се намира в нашите ръце.

Но нещо повече, никое предишно поколение не бе имало нещо, сравнимо с подробните наставления, дадени от Духа на пророчеството на църквата на остатъка. Не само практически наставления за всички аспекти на живота за Христос, но и какво да се очаква в бъдеще и как да се посреща. Какво повече би могло да бъде направено, за да се убеди Божият народ в специалното отношение на Бога към него?

Божие светилище с човеците

Второто идване на Христос е било предстоящо още от 1844 год. Краят е наближил, тъй като 2300-та „денонощия“ са изминали, а това пророчество е по-

следното преди Второ пришествие, до което времето е фактор. Следователно след 1844 г. всички точки на времето са еднакво отдалечени от вечността в това, че краят е постоянно предстоящ, зависещ от курса, който църквата на остатъка ще избере. Краят би могъл да дойде преди години, ако църквата наистина бе пожелала това и бе вникнала в страхотната борба, която съществува срещу небесното управление и финалното изкупление. Той ще дойде и сега, ако църквата наистина пожелает това и се събуди за истината на своето положение.

Затова, когато Духът на пророчеството постоянно повтаря, че краят е близо, то просто заявява, че истината като окончателно изпълнение лежи в ръцете на църквата. Краят ще дойде във всеки момент, когато човешките умове схванат описаните въпроси в истините, разкрити от 1844 г. Има хора, които се противопоставят на идеята, че „краят“ е въпрос, зависещ от църквата и че времето може да продължи неопределено дълго. Те считат такава концепция за невероятна и противна на онова, което някои биха нарекли „неразгадаемостта Божие провидение“. Но такава гледна точка, доведена до своя логичен край, е равностойна на признанието: „Моят Господ отлага идването Си“, и в края стоварва греха обратно върху Бога. Освен това един суверенен Бог не ще погази любовта Си и почита Си към Своята „невеста“ и към нейната свобода на избор. Той няма да я насили да се приготи за сватбата.

Накратко, това означава да считаме, че ако Бог е дал Своя Син, защото обича света и е пожелал да освободи Своите чедра от греха, то напълно основателно е да се вярва, че е и дълбоко заинтересован от това, да види края дошъл. Ако този край е зависим

от нещо, което Бог трябва да направи, незабавно се изправяме пред следната дилема: Защо Той вече не е извършил необходимото, тъй като сигурно сърцето Му се разкъсва при вида на човешкия род, валящ се в блатото на греха и страданията.

Нещо повече, ако Исус е Божественият „Младоженец“, а Неговата църква е „невестата“, всичко, което човек знае за истинските, добри брачни отношения, говори, че Исус трябва да изпитва неизразим копнеж да има Своята невеста при Себе Си. Следователно, ако има нещо, което и по-нататък Той би могъл да направи, със сигурност би го направил.

И още, ако Духът на пророчеството казва истината, когато заявява, че църквата е могла да бъде в небесното царство още преди настоящия момент, общото заключение е: времето ще продължава, плодът на духа на последните времена ще става все по-горчив, знаменията за приближаващия край все по-впечатляващи; но той, краят, не може да дойде, докато църквата наистина не го пожелае.

Това е в пълна хармония с изявлението на Исус Христос: „Този ден и час никой не знае, нито човек, нито ангелите, които са на Небето, нито Синът, но Отец“ (Марко 13:32). Има причина дори и Синът да не го знае. Той се завърна на Небето като член на човешкото семейство, за да остане като такъв завинаги с него. Но в Неговото изявление има едно обещание: Бог го знае и човешкия род може да бъде окуражен и сигурен: сегашното смущение и мрачната несигурност не ще продължават безкрайно. Светилището ще бъде очистено. Човешкото сърце на Божия народ ще бъде очистено. Евангелието ще докаже, че е „сила Божия“.

Но съвестта на адвентистите е смутена. Тя търси

отговор кога ще бъде завършено това дело? Казано ни е, че „делото на съда, започнало в 1844 г., трябва да продължи, докато всички случаи бъдат решени както на живите, така и на мъртвите. Следователно той ще продължи до времето на изпитанието“³². Но кога ще приключи времето на изпитанието и как могат ВСИЧКИ случаи да бъдат решени? Съществува отговор и той възвеличава Божествената участ на Адвентната църква. Едно събитие от миналото може да изясни това много добре.

Изследователният съд реабилитиран

В продължение на много десетилетия светът на атлетиката си задаваше въпроси, дали човек би могъл да пробяга една миля за четири минути. Много видни бегачи са се приближавали към рекорда, но винаги от успеха са ги отделяли няколко десети от секундата. През 1954 год. един англичанин на име Роджър Бенистър направи „невъзможното“ и пробяга една миля за по-малко от четири минути. Атлетите по целия свят специално отбелязаха постижението. Неговият подвиг бе счетен за уникален, и той бе посветен в рицарско звание. Но този рекорд не остана единствен. От 1954 год. досега той бе достиган десетки пъти от спортисти от осем различни националности. През 1957 год. пробягването на милята за по-малко от четири минути стана толкова обичайно, че бегач, който някога би „непостижимия“ рекорд завърши четвърти.³³

Постижението на Роджър Бенистър и на всички други след него всъщност завинаги отговориха на въ-

32 Ellen White, *The Great Controversy*, p.436

33 *Information Please Almanac* 1958, p.875; *The Concise Columbia Encyclopedia*, p.66, 1983

проса – човек МОЖЕ да пробяга една миля за четири минути. Те са запечатани в спортната история и са завинаги пред очите на всички атлети, които някога са се опитвали – както живи, така и мъртви. Те са установили стандарт, който не може да бъде отречен.

По същия начин последното поколение на Божия народ ще премине през съда на целия човешки род от миналите векове до всички живи днес. Те ще удостоверят, че няма основание за неуспех и грях. Ще докажат истината за очистването на светилището и ще потвърдят, че един народ може да застане пред Бога без смущение, след като е стигнал до образа, очертан за Адам преди грехопадението. Всички случаи ще бъдат решени, когато Лаодикия, последната църква, стигне дотам, че се види такава, каквато всъщност е. Тогава покаянието на вековете може да настъпи и на нея ще бъде дадена „бялата дреха“ и духовното проникновение, което от толкова дълго време е било предлагано. Изпитанието може да приключи, когато в смирено покаяние църквата приеме сватбената дреха и отвори вратата пред своя Божествен Любим. Сватбата ще бъде консумирана. Небесният младоженец може тогава да каже: „Свърши се“.

Какво ще последва? „И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техният Бог, ще бъде с тях“ (Откр. 21:3). В този ден „истинското светилище“ наистина ще бъде очистено и възстановено, и Божието обиталище ще бъде всред Неговия народ. Тогава видението на Йоан ще бъде факт: „И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето“ (Откр. 21:22). Няма да има нужда от здание. Господ ще обитава в Своя народ и те в Него, свързани в едно единство на ис-

тинска любов, която навеки ще докаже лъжата в сатанинските обвинения и навеки ще оправдае истината на евангелието и Божия характер.

Глава 8

„ИСТИНСКОТО СВЕТИЛИЩЕ“ И ОСТАТЪКЪТ

Какво би се случило, ако днес един дякон се изправи в църквата със същото дълбоко разбиране на свещената история, каквото имаше дякон Стефан, и със същото убеждение прогласи истината? Дали неговата реч пред днешния Синедрион няма да има същия ефект? Ако той ни нарече „коравовратни“ и каже, че „винаги се съпротивляваме на Светия Дух“, колко дълго ще го слушаме?

Когато преглеждаме и четем свещената история, каква е нашата реакция? Когато дякон Стефан бе убит с камъни, в тълпата имаше и един млад човек на име Савел, който стоеше отстрани и го наблюдаваше как умира. Зад себе си той имаше авторитета на цялата нация, но беше на погрешната страна. Трябваше да ослепее, преди да може да вижда. Учениците бяха също така невежи и само когато видяха Исус със собствените си очи след възкресението Му, съумяха да разберат, че от самото начало са били слепи. Това, което проповядваха за Месия, беше право, но онова, което бяха разбрали, бе погрешно. Техните надежди бяха изпълнени с престоли, с корони и слава и пропуснаха да видят срама, агонията в градината, съдебната зала и кръста на Голгота.³⁴

Нашите църковни предшественици в дните на Уилям Милър страдаха от същия вид слаба проникателност и неразбиране на цялостния Божий план. Техният неизразим копнеж да излязат от този свят ги направи

34 Ellen White, The Great Controversy, p.348

ревностни и създаде химни на надеждата, които звучат ясно и красиво и до днес. Но до голяма степен желанията им бяха егоцентрични, а очите им затворени. Човешки мнения, традиции, популярни заблуди, фалшиви учения на човеци ги заслепяваха така, че можаха да схванат само отчасти истината, която трябваше да знаят.

Като адвентисти от седмия ден ние сме изправени пред същите опасности. Колкото повече се отделяме от корените си, толкова по-голяма е опасността да не зачетем нашето наследство. Само четири поколения от Ной до Нимрод бяха достатъчни, за да се заличи от ума на хората историята за унищожението на света чрез потоп и да се издигне Вавилонската кула. Също така бързо Израил забрави своето освобождение от Египет. Техните неуспехи са „записани за увещание на нас, за които е приближил краят на света“ (1Кор. 10:11).

Фактът, че църквата се е отдалечила вече на два века от голямото разочарование, трябва да доведе до тържествено преразглеждане на нашата история. Как това далеч простиращо се време се отнася към Деня на умилюванието? Какво може да ни помогне да разберем проблема с отлагането на Второто пришествие? Някои смятат, че преследванията ще извършат това. Но не трябва да се игнорира фактът, че преследването не предшества, а е следствие от благочестивото живеене (2Тимотей 3:12). Нещо повече, Господ не може да слезе до такова равнище, че да въздигне последното поколение, въпреки нежеланието му. Как би могъл „небесният Младоженец“ в края на ухажването да насили „невестата“ да приеме ръката Му? Никакви преследвания не биха могли да сътворят истинска любов в сърцето на „невеста-

та“. И тъй като тя е Лаодикия, не схваща, че е „ока-
яна“ и за разлика от Адам, когато съгреша, тя не знае
дори това, че е гола. Колкото повече се отдалечава
Лаодикия във вековете от своя прародител, толкова
нейният грях остава по-дълбоко зарит. Но и толкова
по-славна ще бъде победата.

Остатъкът трябва да расте

Славно наследство очаква Божия народ. Но той не
може да го приеме, докато не почувства неговото ве-
личие, не разбере неговата стойност и не оцени какво
включва то. Бащата на блудния син не беше толкова
безразсъден, че да даде цялото имение в ръцете на
отклонилия се син, докато той не пораснеше доста-
тъчно. Младежът не съзнаваше своята лаодикийска
слепота, докато чувството му за стойността на неща-
та не се промени драстично. Именно там, в кочината
на свинете, синът възвърна зрението си. Той презря
огризките на собствените си егоцентрични ценности
и тази зрелост го доведе до осъзнаване на истинската
му нужда. Той видя голотата си, неговият физически
глад бе отражение на жадуващата му душа. „Блажени
са, които жадуват и гладуват за правдата, защото те
ще бъдат наситени“ (Матей 5:6).

Също като блудния син Израил гледаше на Божи-
те дарби през слепотата на собствената си национал-
на гордост. Израилтяните бяха погълнати от мисли за
национално величие и тяхното вечно наследство се
превърна в гола пустиня. В ръцете на лъстиви, слепи,
блудни синове Божиите слова бяха като бисери пред
свине. Може ли „остатъкът“ да съзре опасността? Ние
също сме чеда на Авраам.

Блудният син трябваше да узрее, за да оцени всич-

ко онова, което баща му бе направил за него. От детството си до младежка възраст, когато сам трябваше да се издържа, той бе хранен и закрилян; всяка негова нужда бе задоволявана. Но всичко, което очите му виждаха и умът му разбираше, бе пренебрегнато. Бе сляп за факта, че „хубавата дреха“ в дома и подпечатващият пръстен на баща му нямаше да му се дадат, докато „не дойде на себе си“ (Лука 15:11-32). Дали в цялата история има такъв „блуден син“ като седмата църква?

Онова, което блудният син видя и преживя като образ в съзнанието си, трябваше да бъде очистено чрез опита, за да „дойде на себе си“. Тогава бе разкрита неосъзнатата му глупост. И онова, което някога бе отхвърлил, стана смисъл на неговия живот. Той трябваше да премине от представите си за величие към отрезвяващото разбиране за същността на реалния живот. Нужно беше да се научи на покаяние и с болка в сърцето да каже: „Ще стана да отида при баща си да му кажа: Отче, съгреших против Небето и пред тебе“ (стих 18). Едва когато синът видя, че грехът му беше „против Небето“, тогава нещата можаха да се променят. Именно тогава му бе даден „печатът“ на бащиното одобрение. Така ще бъде и с последната църква.

Незрелостта на едно дете или младеж е нещо нормално. Идва време обаче, когато те трябва да отстъпят пред отговорността на възрастния човек, а тя е не само нещо очаквано, но и изисквано. Детските фантазии, приказките край леглото и приспивните песнички се заменят от реалните въпроси на живота. „Защото, докато вие трябваше досега според изтеклото време и учители да станете, имате нужда да ви учи някой изново най-елементарните начала на Бо-

жиите словеса, и достигнахте да имате нужда от мляко, а не от твърда храна. Защото всеки, който се храни с мляко, е неопитен в учението за правдата, понеже е младенец, а твърдата храна за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото" (Евреи 5:12-14). Посланието продължава: ... ние, които се нуждаем да живеем според елементарните учения за Христос, да пораснем до зрелостта, а не да полагаме отново и отново основа за покаяние от грехове, които водят към смърт (Евреи 6:1).

Няма по-силна храна в цялото Божие слово от трите ангелски вести. Само зрели хора, които са били „отбити от кърмене“, ще имат достатъчно сили, за да осмислят цялата история. Онези, които избират да останат духовни деца и да се хранят с мляко, трябва да „пият от виното на Божия гняв и няма да бъдат в състояние да обитават „в присъствието на Агнето“ (Откр. 14:6-12). Господ Исус Христос обясни тази страшна истина, когато описваше идващите събития „в края на времето“ и когато каза: „Горко на непразните и на кърмещите в ония дни“. С това товар ли поставяше върху жените, които ще са бременни по това време (Матей 24:19-20)? Също и когато умоляваше Своите слушатели: „Молете се да не случи бягането ви зиме или в съботен ден“, трудностите на студеното време и нарушението на съботата ли бяха Неговата главна грижа? Всичко това ще е във времето на Апокалипсиса, когато „мерзостта на запустението“ ще е достигнала своята кулминационна точка.

Има ли по-дълбока истина? Не казваше ли Исус на Своя народ тогава и, което е още по-важно, не казва ли и на нас сега, че Неговите деца, „сучещи все още майчино мляко“ се намират в опасност и няма да

могат да преживеят, когато паднат многото „горко“ на последното време? Само тези, които чрез опитността на вярата имат истинско познание за Божия Син, които са напълно пораснали, зрели и придобили пълния ръст на Христос, ще са в състояние да застанат пред оня велик съд, какъвто не е имало от началото на света (Еф. 4:13; Матей 24:21). И когато казва: „Зима“, дали Неговата грижа е само за снега и леда, или по-скоро за времето, когато истината ще е заспала, когато няма растеж, няма цъфтеж, няма плодове – безплодно, ялово време? Народ, бягащ в такова време, би останал без никакви източници за духовна подкрепа и би се препъвал в студентите законнически символи на съботата, които се проявиха силно и сред евреите. Те презираха Исус за делата Му в събота, защото духовната истина за съботата им бе убягнала. Подобни са опасностите и пред нас днес.

Трябва да разберем и следното: когато казваше на евреите, че новото вино не може да се налива в стари мехове, Христос утвърждаваше принципа, че истината не е статична. Тя или расте, или се превръща в антиистина.

Вечността ще бъде безкрайно развитие, вечен напредък и успех. Божият характер ще се разкрива в тази обстановка все повече и повече. Със своята ограничена проникателност даже смъртният човек чувства, че вселената е безкрайна, винаги разширяваща се в хармония с безкрайния Творец. Това дава основата за безкраен напредък в новата земя и едно пресътворяване със заличаване на греха. Но засега, „във времето на края“, когато „Божията тайна трябва да бъде приключена“, необходимо е да се разшири нашето разбиране. Вселената го очаква.

Като бегла илюстрация разгледайте работата по

построяването на един дом. Първо, трябва да бъде положена основа. Върху нея да бъдат поставени подът, стените и покривът. Всяка фаза следва другата и трябва да подготвя следващата, за да може зданието да бъде завършено.

Но да предположим, че наетият работник барикадира мястото, което е приготвил за основата и заяви, че няма да позволи никой да пипне повече нищо. Той не иска някой да унищожи симетрията на работата, която е извършил. Защо да разтоварват цимент, дървен материал и всичко останало на мястото, което той е почистил и изравнил така добре? Та нали затова е бил нает да изравни земята и точно това е направил? Подобна нелепа ситуация изисква усилена умствена гимнастика, за да бъде схваната. Но не е толкова неоснователна, колкото изглежда. Има паралел и в свещената история.

На еврейската нация бе давано пророчество след пророчество, бе наставлявана и осветлявана, за да познае идващият Месия. Той трябваше да донесе прогрес и развитие. Цялата служба на светилището и старозаветната система трябваше да подготви „изравнено място“, на което да се съгради вечният храм на истината. Службата от символи и образи бе основата за великолепното здание.

Но евреите като тесногръдия работник се барикадираха в системата, за да я защитават от промени. А нуждата от развитие бе твърде голяма. Макар че те игнорираха всички съвети и обяснения, строежът трябваше да продължи. Главният „крайъгълен камък“ бе издигнат на мястото и противниците бяха смазани – всички, които смятаха, че само мястото е достатъчно. Прогресът изискваше строежът да бъде „на основата на апостолите и пророците, като сам Исус

Христос бъде крайгълен камък” (Еф. 2:20).

Тяхната духовна бедност и слепота прилича на видеофилм за Лаодикия. Те бяха „богати и изобилстващи с блага” и не се нуждаеха от нищо. В умовете им нямаше и следа от съмнение – те бяха чеда на Авраам и изпълняваха своето Божествено предназначение. Знаеха истината. Много бяха научили по време на пленничеството. Просперитетът и оцеляването им като народ бяха неделимо свързани с ритуалите, създали ги като нация. Тяхното незначитане, глупостта и идолопоклонството им бяха причинили голяма скръб. Затова си изградиха барикада от самодоволство, която в края на краищата щеше да ги отдели от Бога.

В ревността си да запазят мястото на строежа, превърнаха цялата система за спасение в крепост на Сатана. Той стана строителят, а народът – негов посредник, негов екип. Храмът и ритуалите в края на краищата изгубиха значение, докато свещениците и управниците загубиха контакта си с Бога. Страшното извращение на истината бе смайващо. Те складираха живата манна и тя се развали. „Те ограбиха Бога от Неговата слава и излъгаха света чрез една фалшификация на евангелието”³⁵. Определените от Бога средства за спасение бяха похитени от Сатана. Израил като нация, самото име на който имаше дълбоко духовно значение, народът, призван от Бога да бъде стълб и основа на истината, стана представител на Сатана. Изявената слава на живия Бог, обитаваща някога всред тях и осеняваща с Божествено благословение службите в светилището, сега бе изчезнала. Неприятелят на Бога и човека покри с мрак този народ.

Може да се чудим, как е могло да ги обхване такава слепота. Как Израил не е осъзнал своето нечестие?

35 Ellen White, *Desire of Ages*, p.36

Как самата система, основана с намерението да разкрие Месия, е била така манипулирана, че да Го отхвърли и убие. Но случилото се веднъж в свещената история очаква и съвременния, духовния Израил във времето, когато светилището ще бъде очистено.

Поверената на Израил от Бога служба в светилището, съблюдавана в продължение на векове, сега бе срещнала нова радикална промяна. За онези, на които липсваше „очно масло“, изглеждаше, че новото ще унищожи старото. Но с по-остра вътрешна пронизателност разбираме, че нищо не бе разрушено, а само изпълнено. „Агнето“ набляга на това: „Не дойдох да разруша, но да изпълня... Истина, истина ви казвам, небето и земята ще преминат, но ни една точка, ни една чертица от закона няма да премине, докле всичко не се сбъдне“ (Матей 5:17-18). Но това е трудно да се приеме.

В продължение на 4 000 години Божият народ бе получавал сигурност в предписания начин за спасение, а сега планът сякаш се обръщаше с главата надолу. Цялата жертвена система с нейната красота и дълбока символичност бе изчерпана. Храмът, стоящ в центъра на техните духовни надежди и блянове, щеше да отстъпи пред един по-съвършен храм, изграден не с човешки ръце. За най-добрите, честни и богобоязливи израилтяни такава трансформация бе израз на духовна криза. Всичко, на което се бяха осланяли за спасение, изглеждаше заплашено. И като резултат последователите на Христос и самите ученици изпаднаха в голяма вътрешна агония, когато завесата на храма се раздра на две отгоре надолу.

Светлината, която в предишните времена бе отразявала само смътно над върха на завесата своето великолепие, сега трябваше да се види в пълна сила

като „Светлината на света“, изявена в „истинското светилище“ - самият Спасител. Всичко, разкривано в Светая Светих, сега трябваше да бъде изявено в действителност и най-дълбоките и скрити места в човешкото сърце трябваше да бъдат изложени на показ. Последниците за вселената бяха така обширни, че ето, трябваше да минат осемнадесет века преди човек да може да схване цялостното намерение, тоталната цел на евангелието в края на 2300-та денонощия. По това време грехът във вселената трябваше да бъде заличен. Писанието е ясно: „И тогава светилището ще се очисти“.

За учениците нямаше обиколен път за тази душевна агония, когато срещнаха Светлината и им бе разкрита неосъществимостта на техните очаквания. Всичките им надежди бяха рухнали. Това бе катастрофален духовен разгром. Но още един, по-голям от него, очаква адвентистите „в края на времето“.

Остатъкът трябва да мине през „отворената врата“

Адвентистите от седмия ден са разчистили едно място за себе си и чертаят планове за небесните жилища, които се надяват да получат. Но Божественият архитект има приоритет и вечната истина трябва да има предимство. „Камъкът, отсечен от планината не с човешки ръце“, ще смаже всички планове, направени от човеци. Адвентизмът е призван да завърши храма на истината, съдържащ целият план за спасение. Но такова здание никога не може да бъде завършено и населено, ако не бъде изградено според плановете на Божествения архитект. Нашата собствена религиозна система, нашите човешки виждания и себелюбиви, егоцентрични блянове трябва да бъдат променени и

съобразени стриктно с небесния образец. Травмата, която това ще създаде, ще бъде по-голяма от тази, преживяна от евреите.

Всичко, което може да бъде разклатено, ще се разклати. Всяко здание, което не е съградено върху скалата, е осъдено да се събори. „Внимавайте да не презрете този, който говори; защото, ако ония не избягнаха наказанието, като презряха този, който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не щем избегна ние, ако се отвърнем от този, който предупреждава от Небесата! Чиито глас разтърси тогава земята; а сега Той се обеща, казвайки: „Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и Небето“, а това „още веднъж“ означава премахването на ония неща, които се клатят като направени неща, за да останат тия, които не се клатят“ (Евреи 12:25-27).

Това е много повече от възстановяване само на евангелието до неговата апостолска и реформаторска чистота. Означава, че ще бъде съградено здание на истината, невиджано досега; ново творение, съобразено с плана на вечното евангелие“. Това ще бъде храм, който ще Му отдава „слава; защото наближи часът на Неговият съд“. За адвентистите това ще е таква разтърсващо „разместване на пластове“, каквото за евреите бе опитността на раздраната на две завеса на храма при разпятието.

Службата на Христос в Светая трябва да бъде разбрана и разгласявана като едно завършено дело. Службата на спасение, поддържаща верните от дните на апостолите до Реформацията, и по-нататък през всичките седем църкви до края на времето, трябва да отстъпи на много по-важната зряла, финална фаза на изкуплението. Това дело в Светая Светих довежда до кулминация и победоносно изпълнение на първона-

чалното обещание за „смазване главата“ на змията. Най-после децата на Адам заемат мястото, определено от Бога за тях. Делото на заместването приключва.

Вратата на надеждата и милостта, през която хората в продължение на 1800 години достигаха до Бога, бе затворена в края на 2300-та денонощия. Отвори се друга врата, която води в самото присъствие на Божията слава в до великото финално заличаване на греха в Светая Светих. Грехът не може да пребъдва в Божието присъствие, защото Бог е „пояждащ огън“. Великият Първосвещеник отвори тази врата и „никой човек не може да я затвори“. Но евреите, отказали да влязат през първата врата при Неговото възнесение, бяха оставени в пълен мрак. „Тази врата, чрез която човеците досега бяха намирали достъп до Бога, нямаше повече да бъде отворена“³⁶. Евреите отказаха да Го потърсят по единствения начин, чрез който Той можеше да бъде намерен.

Когато адвентистите се приближат към великолепието на Светая Светих, те се придвижват към една криза. Ако се хванем за сянкото естество на обикновеното евангелско християнство и се задоволим с рутинното, заместническо евангелие на съдебно-законническото оправдание, ще се намерим отхвърлени във финалното дело на Първосвещеника да извърши спасението от греха. Това дело се извършва само в Светая Светих. Поради неговата върховна важност Сатана, изглежда, се старее с всички сили да ни отклони от Божието дело.³⁷ Неговият успех с духовните ни предшественици в дните на Христос, трябва да бъде предупреждение за нас. Неговият принуждаващ интерес да мами не се е променил. Докато е в състоя-

36 Ellen White, *The Great Controversy*, p.430

37 Ellen White, *Early Writings*, p.56

ние да прави Божия народ доволен и щастлив с една незряла и покварена идея за очистването на светилището и за привършването на това очистване, дотогава той ще ги държи в своя власт.

Това означава, че Сатана ще се опитва да управлява цялата заместническа система точно както се опитваше да владее и старозаветната система, за да се бори срещу Христос и срещу проповядването на Новия завет. Той ще внушава, че делото на Реформацията, учението и проповедите на М. Лутер са достатъчни, за да приготвят един народ за Второто пришествие и че Господ ще дойде, когато ние достатъчно сме разгласили това. Ще настоява, че заместничеството е достатъчно и няма нужда за покаяние и очистване. Докато е в състояние да прикрива отстъпничеството под мантията на едно правилно на вид християнство, Сатана ще държи в измама остатъка по същия начин, както бе мамил евреите. Както те бяха потопени в рутинните служби на светилището, представляващи целта на живота и гаранцията за спасението им, така и ние сме доволни да имаме кръвта на Агнето като средство за юридическо заличаване на доклада в небесните книги, без законът да бъде записан в сърцата ни. Във всеки случай с истината би бил направен компромис, защото службите са само сянка на реалното очистване на сърцето, за което Бог възнамерява да ни поучи. Народ, който изглеждаше съставен от възрастни хора, се състоеше всъщност от деца с тяхното детско, ограничено разбиране. Такива сме и ние.

Оттук са произлезли хиляди проповеди за плачевното състояние на Лаодикия. Но реалният проблем е в задоволството от личното „аз“: притежаваме всичко, от което се нуждаем; доволни сме; познаваме

изкупителния план така добре, както евреите познаваха Авраам. Но те не приеха обещанието и всички са в гробовете си и ще останат там, докато не разберем, че Бог е предвидял за нас нещо по-добро, „та да не постигнат без нас съвършенство“ (Евреи 11:40). Надеждата за изкупление почива върху раменете на последното поколение и тази отговорност може да бъде посрещната само когато това поколение почувства работата и страданието, което причинява и които поради тяхната незрялост са били скрити от очите им. Ние сме това поколение! Ние не сме схванали болката, която Агнето понесе и понася от началото на греха.

В продължение на години се молим за „късния дъжд“, но той не може да дойде, докато не разберем какво е направил „ранният дъжд“, съборил всички символи, сенки и образи, които били актуални в продължение на 4000 години. Когато достигнем до разбирането на това, „късният дъжд“ може да се излее над нас. Той ще събори целия този Вавилон, издиган в продължение на 6000 години, и всички идоли, поставени от съвременният Израил. „Късният дъжд“ не ще произведе блестящи лица, които да учудят света, за да задоволяват едно „его“, копнеещо за оправдание и за удивителна изява на мощ. „Моите мисли не са като вашите мисли... казва Господ“ (Исая 55:8). „Късният дъжд“ ще ни даде възможност да чуем, да видим и да узнаем онова, на което се съпротивляваме сега. Святият Дух ще донесе една вест и ще потвърди тази, която излага на показ всяка измама, разкрива всяко отстъпничество и изявява Божията слава. „В хълма Сион и в Ерусалим ще има избавени, както рече Господ, и между оцелелите ония, които Господ ще пови-ка“ (Йоил 2:32).

Адвентистите и адвентизмът, така както са въплътени в този народ, трябва да признаят, че са изпълнение, а не образ на всичко, което е било служба за спасение до тяхното появяване. Те не можеха да се появят на сцената преди края на 2300-та денонощия; не могат да завършат делото си докато не разберат, че „късният дъжд“, Утешителят, лично трябва да укори света за грех, за правда и за съд. Онова, което Исус не можа да каже на учениците Си тогава, иска да каже на нас днес (Йоан 16:12). Духът на истината „ще ви ръководи на всяка истина“ (Йоан 16:13). Това няма да спечели много приятели и влиятелни хора; няма да произведе карти и диаграми, показващи членството в евангелизирани страни и броя на използваните езици; няма да има впечатляващи постижения, които задоволяват човешкото „его“. Това е вест, която ще съди света за правда. Тя ще събере народ, който ще посрещне работа, труд, „омразата на всички народи в Мое име“, ще бъде оскърбяван и предаван един от друг. Църквата и целият свят наистина очакват да видят „евангелието“ (Матей 24:9-10, 14).

„Това евангелие“ ще се види, когато „тялото Христово“ разбере значението на пътя, по който негови-ят Господ пътуваше. Той бе извикан от Египет; така и „тялото“ е призовано да излезе от греха. Той бе кръстен, защото желаше да слуша вестта на Йоан и предприе „необходимите стъпки към покаяние, обръщане и вяра“. Същото е жизненоважно и за опитността на Неговото „тяло“³⁸. Той е „Младоженецът“, а църквата е „невестата“ и те ще станат едно по цел, едно по вяра, едно в побеждаване, „за да бъдат те всички едно в Нас... за да бъдат свършени в единство“ (Йоан 17:21, 23). Това „тяло“ бе приготвено за Него (Евреи 10:5). Следователно Исус е безкрайно повече от „Модел“,

38 Ellen White, General Conference Bulletin, 1901, p.36

„Пример“ или „Заместник“. Той е „Служител на светилицето и на истинската скиния, която Господ постави, а не човек“ (Евреи 8:2). Той служи за нас. Той е Агнето, заклано от основаниято на света“ (Откр. 13:8). Сега, в този велик ден на финалното изкупление, когато грехът трябва да бъде заличен от сърцата, Господ Исус Христос е върховният образец. Ние сме „тялото“, невестата, остатъкът, онова което трябва да бъде осветено и направено съвършено чрез Христовия закон, записан в сърцата и умовете ни. „И Оня, Който освещава и ония, които се освещават, всички са от едного; за която причина Той не се срамува да ги нарича братя“ (Евреи 2:11).

В края на 2300-та денонощия времето бе изчерпано и участието на човешката раса разпечатана (Откр. 10:6-7). Това „откриване на тайната, която е била замълчавана от вечни времена“, трябваше да бъде изяснено (Римл. 16:25). Укорът върху Божието име трябваше да бъде премахнат. Невярващите от вековете трябваше да бъдат победени; Божиите слова и предсказания, трябваше да донесат плодове и вярата на Христос в Неговото „тяло“ възнаградена. Той щеше да победи, когато бе съден (Римл. 3:1-4). Божията тайна щеше да бъде привършена и Неговата църква. Неговото живо „тяло“ щеше да се хване за Него и да отиде на кръста заедно с Него. Каквото и да дойде, те трябваше да „бъдат едно в Него“.

Невестата трябва да бъде зряла жена

Дошло е време адвентистите да разберат, че очистването и възстановяването на „истинското светилище“ не е само доктрина, подложена на осмиване от евангелското християнство и оспорвана от това поколение адвентисти. Напротив, това е жива,

жизненоважна опитност на остатъка, имаща определено отношение към настоящата история на деноминацията и към неизбежния изход от тази история. Опитността на Христовата невеста ще бъде различна от опитността на всяко друго предишно поколение. Дори в цялата история да е имало безброй грешки по отношение на Божия закон, и тези грешки да са били според Божието Провидение, все пак ситуацията трябва да се промени, за да може евангелието да изпълни своето предназначение. Трябва да се разбере точно какво означава „силата Божия за спасение“ от греха. Истината за Божия характер трябва да се разкрие в тази последна слава, която осветява земята. Грехът да бъде осъзнат като водещ действително към смърт. Дошъл е часът, когато време „не ще има повече“, съмнението и несигурността ще престанат, понеже краят на греха е настъпил. Църквата ще познае истината изцяло и ще разбере, че Новият завет е тъй жизненоважен, че Творецът се е наложило да се включи лично. Той дойде „на света, за да виждат не-виждащите“, а „да виждат“ означава да „знаят“ (Йоан 9:39).

От върховен интерес за Исус, нашия Първосвещеник, е да спечели сърцето на Своята „невеста“, което ще направи изкуплението завършено. Забавянето ѝ да приеме Божествения Годеник е резултат от нейната незрялост. Капризите, другаруването ѝ с князете на Вавилон произлизат от нейното детинско разбиране на всичко, което истинският ѝ Приятел е дал и преживял, за да спечели ръката ѝ. Той видя греха във всичките му аспекти. Премина през битка с „тайната на нечестията“, за да може да бъде потвърдена „тайната на благочестията“; подчини се на борбата със собственото „Аз“, за да докаже, че Луцифер можеше и да не бъде победен от греха, ако не се бе предал

на своето собствено „его“ и не бе станал роб на волята на плътта. Исус дойде не да върши Своята воля, но волята на Отца, Който Го бе изпратил (Йоан 6:38). Той очаква Своята невеста да порасне, да спре своя неуместен възторг от човешките почести, които унищожават вярата (Йоан 5:44). Неговата невеста трябва да бъде „жената“, „красива като луната, светла като слънцето и страшна като армия със знамена“ (Песен 6:10). Нейната поразяваща красота не е само защото е отхвърлила всяко блудство и идолопоклонство и е престанала да греши, но и защото е оценила борбата, в която Нейният Любим е победил. Подобно на армия в битка, тя е преживяла същата борба. Отишла е на кръста заедно с Него. Израснала е в тази борба и душата ѝ копнее да бъде по своя Любим.

Църквата ще разбира какво значи да имаш „уверението на Духа“, защото е приела Христос чрез вяра и Неговият живот е станал неин живот. Връзката с Младоженеца ѝ дава много повече, отколкото само прощение на греха. Грехът е не само отнет, но „вакуумът“ е изпълнен със Святия Дух. Това означава Божествено просветление, човешкото съединено с Божественото. Тя е съпругата, определена за „сватбата на Агнето“; тя се е подготвила и се е облякла във фин лен, чист и бял, символ на правдата на светиите (Откр. 19:7-8).

Това означава, че остатъкът ще бъде възврънат към разбирането на истината както Адам преди грехопадението. Тези останали ще се радват в присъствието на Господа; ще разбират, че грехът е външна проява на омразата срещу Бога. Всичкото „горко“ във вселената е плод на тази вражда. Затова делото на Христос е от такова жизнено значение за църквата днес. То остава неразривно свързано и с разбирането

на църквата за несъзнателния „грях“ и зависи от степента на това разбиране.

Междувременно Исус търпеливо очаква онези, които могат да виждат така, както Той вижда, и с това да победят така, както Той победи. Скрит дълбоко в нашите незрели ритуали за спасение, се намира ключът за достигане на най-съкровенията част на душата, представена чрез „най-святото от всичко“. Исус прониква чрез Своя Дух дълбоко в това подсъзнателно нечестие на душата. Именно там трябва да бъде поставен Божият трон, за да придобие окончателен авторитет. Именно тук наследството на адвентистите – ИСТИНАТА ЗА СВЕТИЛИЩЕТО – трябва да бъде разбрана и най-дълбоките и скрити места на ума да бъдат „отключени“. Тук е конфликтът и борбата на кръста. Именно тук невестата трябва да проумее опиянението си от хладкостта и да реши, че желае да бъде омъжена.

Делото, започнало в 1844 г. в края на 2300-та деконосия, е уникално във вселената и довежда Христос и „остатъка“ в нов вид единство. Ще се изгради взаимно разбиране, което ще направи остатъкът да отиде заедно със своя Господ в Светая Светих.³⁹ Там „сватбата“ ще се осъществи. Грехът ще бъде заличен. Там Христос сяда заедно със Своя „остатък“ и ги уверява, че „истинското светилище“, Неговото място за пребъждане, е очистено. Неговата победа в завладяването на собственото „аз“ е гаранция, че Той е бил изкушен във всичко като Своите братя, понеже всеки грях се ражда от любовта към собственото „аз“. Така, когато те пребъдват с Него в Светая Светих чрез вяра, тяхното човешко естество ще бъде съединено с Неговото Божествено. Те ще бъдат едно с Него по ум

39 Ellen White, Early Writings, pp.55, 251, 255, 261

и намерение и по този начин ще бъдат „оженени“. Ще имат „вратата на Исус“, която пази смъртните същества от съгрешаване. Тогава делото на Посредника ще бъде приключено, светилището ще бъде очистено и възстановено до неговото правилно положение. Сърцата на 144 000 ще бъдат очистени.

Грехът не ще възникне отново. Тази опитност очаква всички, които съставляват „остатъка“ винаги когато изберат да приемат „колурията“ на небесната проникателност, предложен им от верния Свидетел. И когато слепотата на „остатъка“ изчезне и невестата може да „вижда“, тогава тя ще седне заедно с Царя на Неговия трон, както Той е обещал, защото и двамата са победили „чрез кръвта на Агнето“.

Научните закони доказват закона на живота

Църквата на остатъка има в ръцете си огромен потенциал, който очаква да бъде разкрит. През 1905г. един от кръвните потомци на Авраам, Алберт Айнщайн, формулира своята „Специална теория за относителността“. Четиридесет години по-късно в 1945 г., като пряк резултат от тази теория, експлодира първата атомна бомба и така се роди атомната ера. В 1905 г. съществуваше само теория, имаше само символи, записани на хартия; но вътре в тях се криеше сила, която може да движи планини и да произвежда светлина, равна на слънчевата. Трябваше обаче да минат 40 години, докато формулата на Айнщайн получи живо, жизнено претворяване, външно доказателство на тезата.

Преди повече от век, в 1848 г., първите адвентни вярващи осъществиха серия от шест конференции, в

които главните истини на Църквата на остатъка бяха формулирани, „стълбовете“ бяха установени въз основа на Писанието. Четиридесет години по-късно Господ планираше тези истини да донесат плодове и голяма жетва, когато Той изпрати „най-скъпата вест“ през 1888 г. Това бе „вест... която да въздигне по-силно пред света възвишения Спасител... Тя прикани хората да приемат правдата на Христос... Цялата сила бе дадена в Неговите ръце, за да може Той да „разпредели богати дарби на човеците“, присаждайки безценната дарба на Своята собствена правда в безпомощните човешки инструменти. Това е вестта, която Бог започва да бъде представена пред света – третата ангелска вест. Тя трябва да бъде проповядвана с висок глас и придружена с изливането на Светия Дух в голяма мярка... Христос се застъпва за църквата в небесните дворове, молейки се за онези, за които плати цената на изкуплението със Собствената си кръв... Винаги трябва да помним, че има Един, Който може да отнеме греха и да спаси грешника... Бог даде на Своите служители свидетелство, което представяше истината така, както е в Исус – третата ангелска вест в чисти и ясни очертания“⁴⁰.

Но сега, след повече от един век, формулата на истината остава на хартия и до голяма степен игнорирана, а със сигурност и неизпитана. А вътре в нея се намира цялата власт на Твореца на вселената. Земята трябва да бъде просветлена от слава, каквато никогата преди това не е била виждана от смъртен човек. Истината, поставена в притежание на този народ, е способна да затъмни всичко, постигнато от философите през миналите векове, и да смълчи настоящите богословски фантазии на човечеството.

40 Ellen White, *Testimonies to Ministers*, pp.91:93

Пионерите на тази вест чрез молитва, вяра и изучаване на Божието слово установиха крепост на истината, непревземаема за Сатана и неговите ангели. Пионерите имаха „настоящата истина“, вярна и днес. Но тя не е вече настояща истина. Истината на Айнщайновото уравнение не се промени, нито пък намаля до днес и все пак реалната стойност на тази формула бе показана чрез продукта, сътворен от нея. Това я направи „настояща истина“. Истината на формулата в ръцете на църквата на остатъка трябва да се изрази чрез продукта, който тя сътворява. Макар да е минал повече от един век, земята все още очаква да бъде „осветена от Неговата слава“. Дадената ни истина остава само теория. Но когато бъде опитана, резултатът ще е сигурен. Църквата на „остатъка“ наистина ще стане „истинското светилище“. Светилището ще бъде очистено. Когато Божият народ разбере и опознае вестта, поставена в ръцете му, и я изпита, като я приведе в действие, тя ще се окаже вечна истина. Все още ни очаква срещата с Христос и с Неговата истина. Колко дълго ще чакаме?

* * * * *

„Еврейското светилище бе образ на християнската църква...”

Църквата на земята, съставена от хора, верни на Бога, е „истинското светилище“, на което Изкупителят е служител. Бог, а не човек е издигнал тази скиния на висока, възвишена основа. Този храм е „Христовото тяло“ и от север и от юг, изток и запад Той събира онези, които ще го съставят.

Чрез Исус Христос истинските вярващи са пред-

ставени като съградени заедно за обиталище на Бога чрез Духа.

Един свят храм е изграден от онези, които приемат Христос като личен Спасител.

Христос е служителят на истинското светилище, „Първосвещеник на всички вярващи в Него като личен Спасител“⁴¹.

41 *Signs of the Times*, February 14, 1900, p.98

ПОСЛЕСЛОВ

Трудът и бедствията, сърдечното съкрушение и болките, причинени от това поколение на „Божествения Младоженец“ трябва да бъдат разбрани от „невестата“, преди Божественият Кандидат да бъде сигурен, че тя наистина Го иска и че е искрена в желанието си да се омъжи. Тя трябва да почувства, че оскърблението, нанесено от нея на небесния Любим, е върховния грях на всички времена и да осъзнае ужасната истина, че последният ѝ грях е по-голям от първия и грях на кръста.

В продължение на векове е изобразявана в картини агонията на кръста. Художници са влагали таланта си в картини, които да впечатлят окото. Но всички тези произведения на изкуството дават слаба представа за Христовите страдания и смърт, едва докосвайки съвестта, така че покаянието ни остава само сянка на реалността. Покаянието на вековете все още предстои, очаквайки разбирането и убеждението на „невестата“. Това покаяние ще направи изкуплението действено за поразеното от греха сърце на човечеството.

Бог може да ни освободи от нашите скрити морални деформации само до степен, в каквато е нашето вътрешно убеждение за тях. Нашето избягване на греха не може да бъде по-голямо от виждането ни за греха такъв, какъвто е, и от отвращението ни от него дотам, че да спрем да грешим. Покаянието ни може да бъде само толкова дълбоко и искрено, колкото убеждението, което ни владее.

Ние съгрешаваме, защото сме „изкушавани и завлечани от собствените си страсти“ (Яков 1:14). Тези греховни желания са маскирани така пълно, както

змията скри своите подбуди в райската градина. Лъстивият вътрешен шепот на удоволствията и земното щастие ни кара да следваме пътя на унищожението. Само убеждението може да ни отвърне от фините лъжи на егоцентричните желания. Нашите дребни, маскирани, себелюбиви желания и стремежи се разкриват в светлината, излъчвана от кръста. В тази светлина нещата, някога изглеждали така сладки и пълни с обещания, стават отвратителни и омразни.

Дълбочината на това убеждение е дълбочината на покаянието ни, и покаянието измерва нашето обръщане и свобода от греха. Убеждението побеждава изкушението постоянно да определяме какво е погрешно в желанията и амбициите ни и вместо това движеща сила и критерий стават истината и любовта. Не е достатъчно да се бичуваме с чувството, че нашите грехове са разпънали Исус. Скръбта, излъчена от такива емоции, е в най-добрия случай само образна, символична, само сянка. Съчувствието към Неговото страдание може да крие една неосъзната вътрешна радост, че Той пострада, а ние не.

Явната вест на Голгота е, че Христовата смърт е смърт към греха. Напълно ще разберем как нашият грях е причинил смъртта на Господа, когато „опитаме същата чаша“ и бъдем кръстени със същото кръщение. Когато ние умрем с ТАЗИ смърт, нашета оценка ще бъде мярката за покаянието ни, за убеждението ни и за нашата опитност в цялостния ни живот.

Възкресението на Спасителя е гаранция, че ужасният мрак и болка, които удрят по съвестта на цялото човечество, не са вечни. Онези, които разберат обещанието „тогава светилището ще се очисти“, ще разберат и Неговото средство. Изоставяйки всичко друго, ще приемат Младоженеца и вечността. Отчаянието и

агонията на техните убеждения доставят енергията, която „очиства златото“ и запечатва годежа.

Именно тогава ние ще победим, както и Той победи. Кръстът ще е извършил своето дело за вечността.

ТОГАВА СВЕТИЛИЩЕТО ЩЕ СЕ ОЧИСТИ

Тази книга не е просто поредната богословска защита на една от най-оспорваните адвентни доктрини. Тя е покана за дълбоко вътрешно преживяване и духовно пробуждане, което надхвърля теоретичните спорове. Авторът Доналд Кар Шорт ни предлага изследване, фокусирано върху славната цел на Бога: реалното очистване и изкореняване на греха от сърцата на Неговия народ тук, на земята.

Във време на теологична криза и несигурност, това изследване ни връща към „крайъгълните камъни“ на вярата, подчертавайки, че очистването на небесното Светилище е неразривно свързано с очистването на „храма на душата“. Книгата хвърля нова светлина върху значението на 1844 година, представяйки я не просто като пророческа дата, а като начало на финалното преобразяване на Божия остатък.

Разберете защо делото на нашия Първосвещеник в Светая Светих е ключът към приключването на земната история и оправдаването на Твореца пред цялата вселена. Това е вест за духовна зрялост и победа, която подготвя вярващия за славното Пришествие на Христа.

